

๑๕๗

我就是这般女子

①

ซากุระเป็นสตรีเช่นนี้

月下蝶影

เย่วเซี่ยเตี๋ยอิ่ง เจียน

Hanza ๓๓๒

ข้าก็เป็นสตรีเช่นนี้ ๑

CSOAYAB

ก า ร อ่ า น คี อ ร า ก รุ า น ที่ ส ำ กั ญ

บันฮั่วไม่สนใจเขา เดินตรงไปยังชั้นหนังสือหีบตำรา 'เมิ่งจื่อ'
ขึ้นมา พลิกดูจึงพบว่า มีแต่ปกของ 'เมิ่งจื่อ'
แต่เนื้อหาข้างในเป็นหนังสืออ่านเล่นอะไรสักอย่าง...
นางยังไม่ทันพลิกดู บันเทิงรีบแย่งหนังสือเล่มนั้นไปเสียก่อน

-เย่วเซี่ยเต๋ยอิง

ผลงานเล่มอื่นๆ ของเยาว์เซี่ยเตี๋ยอิง
ที่จัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์อรุณ
ชยาผู้มีคุณธรรม ๑ - ๒

อรุณชยา

ข้าก็เป็นสตรีเช่นนี้ ๑

我就是这般女子

เยว่เซี่ยเตี๋ยอิง
เซี่ยน

Hanza
แปล

นวนิยาย ลำดับที่ ๓๓๘
ข้าก็เป็นสตรีเช่นกัน ๑

อภิน

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชซิ่ง จำกัด (มหาชน)
๓๗๘ ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ ๑๐๑๗๐
โทรศัพท์ ๐-๒๕๒๒-๘๘๘๘ ต่อ ๔๙๖๔, ๔๙๖๘ โทรสาร ๐-๒๕๒๔-๓๕๕๕๕, ๐-๒๕๒๔-๓๗๗๗๗, ๐-๒๕๒๕-๕๑๑๑
E-mail: info@amarin.co.th

《我就是这女子》

Volume 01

Original story and characters created and copyright © Author: 月下蝶影 Yue Xia Die Ying
Thai editon rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)
Thai translation copyright © Amarin Printing and Publishing Public Co., Ltd.
Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd, Taiwan
All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. ๒๕๕๘
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแบบอื่นกึ่งเสียง สดบ้างตัวอักษร
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ 978-616-18-2606-6

พิมพ์ครั้งแรก พฤษภาคม ๒๕๖๑

พิมพ์ครั้งที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๖๑

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

เยวเซี่ยเต๋ยอั้ง (นามปากกา)

ข้าก็เป็นสตรีเช่นกัน ๑ / เยวเซี่ยเต๋ยอั้ง: เต๋ยฮั่น, Hanza: แปล จาก 我就是这女子 -
กรุงเทพฯ: อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชซิ่ง, 2561. 2561.
(6), 486 หน้า. (นวนิยาย ลำดับที่ 338)

1. นวนิยายจีน. I. Hanza, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง. III. ชื่อชุด.

นว ย7๗6 8๕51-๑.1

DDC 895.1352

ISBN 978-616-18-4151-5

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชซิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิริตภักดิ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จิระอร • รองบรรณาธิการฝ่ายอำนวยการ จตุพล บุญพริ้ง, สิทธิกันต์ ผลงาม
ผู้ช่วยผู้อำนวยการ ทศพร สนิธวรรณะ
บรรณาธิการ จรัส กายโรจน์ • เลขานุการ ศศิธร เอมอ้อม
ผู้จัดการฝ่ายศิลปกรรม พีระพงศ์ โพลินธุ์, วรรณดา ตั้งแสงประทีป • ศิลปกรรม สกล ปานกลั่นพูน
ผู้อำนวยการฝ่ายจัดการสำนักพิมพ์ ชัชฎา พรหมเลิศ
พิรุณอักษร ลดาญ พัดเย็น • คอมพิวเตอร์ นงนุช ศรีสุขไชย
ผู้จัดการฝ่ายประสานงานสำนักพิมพ์ อมรลักษณ์ เขยกลั่น
ประสานงานสำนักพิมพ์ ชนิษฐา ศรีอินทร์ •ประสานงานการผลิต บรม คอมเวท
ผู้จัดการส่วนพัฒนากลยุทธ์และช่องทางการขาย กุลพัฒน์ บัวระยอม • ผู้จัดการส่วนดิจิทัลคอมเมิร์ซและคอนเทนต์ ธนพงษ์ โพธิ์บำรุง

คำนำสำนักพิมพ์

ข้าก็เป็นผู้เขียนนี่ เป็นผลงานเรื่องที่สองของเขว่เขียนเตี้ยอิงที่สำนักพิมพ์ อรุณนำมาแปล เป็นนวนิยายจีนโบราณแนวตลกขบขันที่สอดแทรกหลักคิด เรื่องการครองตน ครองเรือน และครองคนไว้อย่างเหนียวแน่น ท่ามกลาง การชิงไหวชิงพริบในแวดวงการเมือง

บางครั้งความซื่อและความตรงไปตรงมา ทำให้คนบางจำพวกอาจมองว่า โง่งม แต่เพราะนิสัยอย่างนี้เองของคนสกุลบัณฑิตทำให้อยู่รอดปลอดภัยมาได้

สตรีอย่าง “ปิ่นฮั่ว” ที่ทั้งรูปสวยและรวยทรัพย์นั้นแท้จริงเป็นสตรีเช่นไร ติดตามได้ในเล่มค่ะ ขอให้คุณผู้อ่านอ่านอย่างมีความสุขนะคะ

สำนักพิมพ์อรุณ
พฤศจิกายน ๒๕๖๑

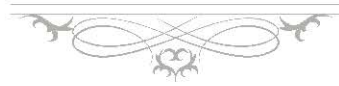
ผลงานเล่มอื่นๆ ของเยาว์เซี่ยเตี๋ยอิง
ที่จัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์อรุณ
ชยาผู้มีคุณธรรม ๑ - ๒

อรุณชยา

“ในฐานะลูกผู้หญิง เจ้าต้องรักตนเองให้มากหน่อย
สตรีที่ฉลาดสามารถทำให้บุรุษรักและทะนุถนอมได้เหมือนที่รักและทะนุถนอมตนเอง”

ฤดูใบไม้ร่วงสีทองอร่ามในเดือนเก้าเป็นช่วงเวลาเก็บเกี่ยวอันอุดมสมบูรณ์ที่สุดในรอบปี ทว่าจึงถึงโหวกลับมาหลบอยู่ในห้องหนังสือ มือขว้างเครื่องกระเบื้องจำนวนมาก ปากก่นด่าไม่หยุด ไม่เหมือนกับผู้มีบรรดาศักดิ์เป็นถึงโหว* แต่เหมือนนักเลงหัวไม้ที่เกะกะระรานเสียมากกว่า

“กล้าหาเรื่องล่วงเกินข้าป็นหวายในเขตเมืองหลวง จะจัดการมันให้ตายไปเลย”

“ท่านพ่อ อย่าได้โมโหไป ข้าจะหาคนไปสั่งสอนมันเอง”

“เจ้าเรียกคนไปซัดมันให้หมอบ ส่วนพ่อจะไปเข้าเฝ้าฮ่องเต้ขอให้ทรงจัดการเรื่องนี้”

“พอกันได้หรือยัง” อินซื่อ^๒ ตะปะประตูห้องหนังสือเข้ามามองสองพ่อลูกที่กำลังหมางม่นปั้นมือกันอย่างจริงจัง ตวาดเสียงเข้มใส่พวกเขา “ยามนี้เสียงเล่าลือด้านนอกคิดว่าย่างบาดหูไม่พออีกหรือ”

* เป็นบรรดาศักดิ์ในสมัยโบราณที่ฮ่องเต้พระราชทานแก่ขุนนางผู้มีความชอบ โดยจะเป็นสามัญชนหรือเป็นเชื้อพระวงศ์ก็ได้ บรรดาศักดิ์ของขุนนางที่ได้รับพระราชทานเรียงจากสูงไปต่ำคือ กง โหว บั่ว จื่อ และหนาน

^๒ ธรรมเนียมการเรียกขานหญิงที่แต่งงานแล้วของจีนจะเติมคำว่า ‘ชื่อ’ ที่แปลว่าสกุลต่อท้ายสกุลเดิมของหญิงผู้นั้น

บ้านหวายกับบุตรชายพลันเจียบเสียงพร้อมกัน บ้านหวายซุกเก้าอี้ที่เหยียบบนเก้าอี้ไม่มีพนักกลับมา ยืนสงบเสงี่ยมเรียบร้อย บ้านเหิง ทายาทผู้สืบทอดตำแหน่งจึงถึงโหระพล้อยแขนเสื้อที่ถกขึ้นลงอย่างหอยๆ

อากาศเดือนเก้าไม่ร้อนแล้ว แต่อินชื่อยังคงโอบกอดไปมาเพื่อพัดพาความโกรธเกรี้ยวที่มีให้สงบลงอย่างผืนๆ นางไม่มองเครื่องกระเบื้องที่แตกเกลื่อนพื้น เดินตรงไปนั่งบนเก้าอี้ ปล่อยให้หม่อมมว" ที่ตามมาด้านหลังกรูกันเข้ามาเก็บกวาดคนละไม้ละมืออย่างรวดเร็ว

เสียงเศษกระเบื้องกระทบกันไปมายิ่งกระพือไฟโทสะในใจของนางให้ร้อนระอุขึ้น นางถลึงตาใส่สองพ่อลูก ตบโต๊ะอย่างแรงจนถ้วยน้ำชาที่วางอยู่กระดอนตามไปด้วย

“ก็เพียงคนบ้านนอกที่สอบรับราชการได้เท่านั้น ถึงกับกล้ายกเลิกการหมั้นหมาย หนาซ้ายังทำทางราวกับตอนนั้นพวกเราใช้กำลังบังคับให้รับหมั้น... ใช้ได้ทีไหน”

“ท่าน...ท่านแม่” บ้านเหิงกระเียบเข้ามาอยู่เบื้องหน้าอินชื้อพลางยิ้มประจบ “ท่านแม่อย่าได้โมโหไปเลย คางคกสามขาได้หล้านี้หาไม่ง่าย แต่บุรุษสองเท้ามีอยู่ทั่วแผ่นดิน หากพวกเราจะจัดการมันผู้นั้นก็เพียงใช้ปากสั่งการ ท่านแม่อย่ามีโทสะ ประเดี๋ยวจะไม่ดีต่อร่างกายท่าน”

“แม่ก็ไม่อยากโมโหหรอก แต่เจ้าดูซิว่ามันเกิดอะไรขึ้น”

บุตรที่เปรียบประดุจแก้วตาดวงใจถูกคนยกเลิกการแต่งงานถึงสามครั้งไม่ว่ามารดาคนใดก็คงไม่มีทางทำให้เป็นสุขไปได้

นางมีบุตรธิดาอย่างละคนเท่านั้น แม้ท่านโหวจะเกียดคร้าน ไม่เอาถ่านก็จริง แต่มีใช้คนเล้าชู ดังนั้นจึงไม่มีอนุเต็มจวน เรื่องนี้นับเป็นข้อดีข้อเดียวของท่านโหวที่สามารถนำไปโอ้อวดผู้อื่นได้

ตอนที่นางเพิ่งให้กำเนิดบุตรี นางได้หมั้นหมายบุตรีไว้กับบุตรชายของ

* เป็นคำเรียกหญิงสูงวัย ทั้งย่า ยาย ป้า แม่หม ทหญิงรับใช้อาวุโส นางก้านลอวสุโสในวังในเชิงยกย่อง

สหายสนิทตั้งแต่ยังเล็ก แต่กลายเป็นว่าเด็กน้อยผู้นั้นมีอายุเพียงสามขวบก็ป่วย เป็นโรคฝีดาษตายเสียก่อน

เมื่อบุตรอายุสิบสามได้หมั้นกับบุตรชายคนรองที่เกิดจากภรรยาเอกของ จงผิงบัวที่มีนามว่าเซี่ยฉีหลิน แต่นึกไม่ถึงว่าใกล้ถึงวันวิวาห์ เซี่ยฉีหลินกลับ ได้พบ ‘รักแท้’ สุดท้ายเขาก็หนีหายไปกับ ‘รักแท้’ จนคนภายนอกเอาไปสื่อกันว่า บุตรีของนางเป็นสตรีที่ไร้คุณค่า เทียบไม่ได้กับสาวใช้นางหนึ่ง มิฉะนั้นเหตุใด บุตรชายผู้มีชาติตระกูลในจวนบัวถึงกับยอมหนีไปกับหญิงสาวที่มีอายุยกชั้น ออกหน้าออกตาดีกว่าที่จะเข้าพิธีวิวาห์กับบุตรีของนาง

ต่อมา เซี่ยฉีหลินถูกตามตัวกลับบ้าน แต่การหมั้นหมายของทั้งสองสกุล ถูกยกเลิก นับแต่นั้นมาสองสกุลก็ไม่ไปมาหาสู่กันอีก คล้ายจะกลายมาเป็นศัตรู คู่แค้นกันด้วยซ้ำ

เรื่องที่เกิดขึ้นครานี้ดูเหลือเชื่อยิ่งนัก เส้นอวี๋คนนี้เป็นบุตรหลานจากสกุล สาขาของสกุลเงินแห่งเมืองตงโจว พอจะถือได้ว่าอยู่ในสกุลที่มีชื่อเสียงในท้องถิ่น หลังจากเข้าเมืองหลวง ได้พบบุตรีของนางแล้วเกิดหลงรักหัวปักหัวปำทันที ร้องห่มร้องไห้ให้เข้ามาสู่ขอถึงจวนเจ็ดแปดครั้ง สุดท้ายพวกนางเพิ่งตอบตกลง เขากลับมาผิดคำพูดเสียแล้ว

ยามที่ขอยกเลิกการหมั้นหมาย ให้เหตุผลว่าตนไม่คู่ควร แท้จริงแล้ว รังเกียจที่บุตรีของนางถูกคนภายนอกสื่อกันว่า มีเพียงความงาม แต่ไร้สมอง ทั้งยังเป็นคนสุรุษสุราย เกียจคร้าน มิใช่คู่ครองที่ดี

ตอนนั้นเจ้ายังไม่ได้เป็นทันฮวา^๔ เหตุใดถึงไม่พูดเช่นนั้น แต่มายามนี้กลับ รังเกียจว่าบุตรีของนางเป็นคนฟุ้งเฟ้อ จวนจึ่งถึงโหวมีเงินทอง อยากจะให้บุตรี ฟุ้งเฟ้อเสียหน่อยจะเป็นอะไรไป

คนสกุลป็นสามคนกำลังโมโหกับเรื่องนี้จนไม่เป็นอันกินข้าว แต่ตัวละครเอก ที่ถูกยกเลิกการหมั้นหมายนั้นกำลังนอนหลับอย่างสบายอารมณ์

^๔เป็นตำแหน่งของผู้สอบเข้ารับราชการได้เป็นอันดับสาม อันดับหนึ่งคือ จั๋งหยวน หรือที่รู้จักกันว่า จอหยวน อันดับสองคือ บังเหยี่ยน

บันฮั่วกำลังฝัน เป็นความฝันที่ยาวนานมาก นานจนเมื่อนางตื่นขึ้นมายังมีอาการแแยกแยะว่าเป็นความจริงหรือเป็นความฝันกันแน่ เมื่อนางลุกขึ้นนั่ง เห็นมู่ลี่ไข่มุกที่แขวนอยู่ด้านนอกจึงค่อยรู้สึกตัวว่าที่แท้แล้วเมื่อครู่คือความฝัน

จริงสิ เมื่อครู่นางฝันถึงอะไร

เหมือนนางจะถูกถอนหมั้นอีกครั้ง ใครกันที่เป็นฮ่องเต้ บิดาของนางสว่างเกินฮ่องเต้งค์ใหม่จนถูกถอดบรรดาศักดิ์ จากนั้นครอบครัวของนางต้องใช้ชีวิตอยู่อย่างยากแค้นลำเค็ญ

ไอ้สวรรค์ มีอาจไอ้อวดกับผู้อื่นว่าเครื่องประดับหรือเสื้อผ้าใครงามกว่ากัน ช่างน่าสะพรึงกลัวยิ่งนัก

มีอาจเห็นท่าทางเก็บกดของผู้คนที่รู้ทั้งรู้ว่าชอบซุบซิบนินทาลับหลัง แต่ต่อหน้าต้องเคารพบนอบนาง ชีวิตจะน่าเบื่อหน่ายเพียงใด

ความฝันนี้ช่างอัปมงคลเหลือเกิน นางต้องรีบลืมมันเสียดีกว่า

“ท่านหญิง” สาวใช้เดินเซ็ดน้ำตาบ่อยๆ เข้ามา “เสียนั่นฮวามาขอถอนหมั้นเจ้าค่ะ”

ตัวที่ยังอ่อนระทวยของบันฮั่วยืดตรงขึ้นมาทันที “ถอนหมั้นหรือ”

แยแล้ว ฝันร้ายกลายเป็นจริง

ท่านพ่อไม่ได้เป็นจึงถึงโหว น้องชายของนางก็ไม่ได้เป็นท่านโหวน้อย นางไม่ได้เป็นท่านหญิงที่ฮ่องเต้งค์ปัจจุบันมีราชโองการแต่งตั้งด้วยตนเอง แล้วต่อไปนางจะกิน จะเที่ยว จะแข่งม้า จูงสุนัขเดินเล่น ชมดอกไม้ใบหญ้าได้อย่างไร ชีวิตคนเราสั้นนัก หรือนางจะมีเวลาให้อยู่เสพลุชอย่างสำราญได้อีกไม่กี่ปี

นางจำความฝันได้ไม่มากสักเท่าใดก็จริง แต่ยังจำได้อย่างแจ่มชัดถึงสภาพอันน่าเวทนายิ่งหลังจากไม่ได้เป็นท่านหญิง นึกถึงตรงนี้ความเศร้าใจผุดขึ้นจากเบื้องลึก บันฮั่วรีบสวมรองเท้า หยิบผ้ามาคลุมตัวได้ก็วิ่งไปยังเรือนใหญ่

“ท่านหญิง เรือนผมของท่าน”

ยังดีที่คนในจวนโหวปากหนัก มิเช่นนั้นพอถึงวันพรั่งหัวข้อสนทนาร้อนแรงในเมืองหลวงจะกลายเป็นบุตรีของจึงถึงโหวพ่นเพื่อนเพราะถูกถอนหมั้นวิ่งอยู่ในจวนในสภาพที่ไม่เรียบร้อย

ในความเป็นจริง มันเป็นความคิดของบันหวายยามเห็นบุตรสาวแรก

“ลูกรักของพ่อ” บันหวายส่งเสียงร่ำไห้เสียอกเสียใจทันทีที่เห็นบุตรสาวน้อย
ผมยาวสลวย สวมใส่เสื้อผ้าไม่เรียบร้อยปรากฏตัวที่ห้องหนังสือ “ลูกรัก ไม่แต่ง
ก็ไม่แต่ง วันพรุ่งพ่อจะหาซื้อหม่อมรุ่มงาม หน้าตาดี เก่งทั้งบุ๋นทั้งบู๊กลับมาให้ลูก
หนึ่งโหล ลูกชอบคนใดก็เลือกได้ตามสบาย”

บุรุษได้หล้าไม่มีดีสักคน ทำจนบุตรสาวที่รักของเขาต้องกลายเป็นเช่นนี้

ยามนี้บันหวายกัณตนเองออกจากการเป็นบุรุษโดยสิ้นเชิง

บันเหิงปรายตามองพี่สาวแวบหนึ่งด้วยความชื่นชม ตัวเขายังไม่มีแม่แต่
สาวใช้ร่วมเตียงสักคนเดียว แต่ยังไม่เห็นมีใครคิดจะจัดการทำให้เขาสักคน
ตึกตื่นก่อนคืนมีหญิงงามอยู่เป็นเพื่อนนับเป็นเรื่องแสนสุข

“เลิกคิดไปได้เลย” อินซื่อหันมาถลึงตาใส่บุตรชาย “เจ้าอยู่ในจวนตั้งใ
อ่านตำรับตำราให้ดี”

“ข้า...ข้าไม่ได้คิดอะไรสักหน่อย” บันเหิงน้อยใจยิ่งนัก ทั้งๆที่ยังไม่ได้ทำ
อะไร เหตุใดถึงถูกท่านแม่บ่นข้าก็ได้

“เจ้าออกมาจากห้องแม่ เพียงเห็นเจ้ากลกตา แม่ก็รู้ว่าเจ้าคิดอะไรอยู่”
อินซื่อเห็นสภาพของบุตรแล้วให้ใจอ่อนยวบลงกว่าครึ่ง อยากจะแล่นไปฉีกอก
เส้นอวัยวะนั้นเหลือเกิน แต่นางกังวลว่าอารมณ์ของตนเองจะส่งผลต่อบุตรี จึงได้แต่
เอ่ยปลอบอย่างอ่อนโยน

“แม่คำพูดเมื่อครู่ของท่านพ่อเจ้าละอะเหอะไปสักหน่อย แต่...” อินซื่อ
ตบหลังบุตรสาวเบาๆ รู้สึกได้ว่าอีกฝ่ายตัวสั่นระริก เสียงที่เอ่ยอย่างอ่อนโยนลงกว่าเดิม
“บุรุษได้หล้ามีมากมาย ถึงจะหาไม่เจอก็ไม่เป็นไร ร้านค้าที่หน้าของจวนเราก็มีส่วน
ของเจ้ารวมอยู่ด้วย เจ้ามีทั้งเงินมีทั้งฐานะ จะกลัวอะไรเล่า”

บันฮั่วกระเซะตัวเข้าหาอินซื่อ เอ่ยเสียงเบา “ข้าไม่ได้เสียใจเพราะถูก
ถอนหมั้นหรอกท่านแม่ แต่เพราะข้าเพิ่งฝันประหลาดมากเรื่องหนึ่งเลยรู้สึกกลัว”

“ฝันถึงอะไรหรือ” อินซื่อเห็นบุตรสาวมีได้สนใจเรื่องถูกถอนหมั้นจึงได้แต่ลอบ
ถอนใจอย่างโล่งอก

“ฮ่องเต้องค์ใหม่ทรงขึ้นครองราชย์ แล้วทรงถอดบรรดาศักดิ์ของท่านพ่อ...”

“ถอดบรรดาคักดีหรือ” บันเหิงติดตัวเต็มแรง “ช่องต้องคี่ใหม่ทรงเป็นใคร ยามนี้พวกเราไปจัดการเขาเสียก่อน”

“ข้าจำไม่ได้แล้ว” บันฮั่วขบคิดอย่างตั้งใจครู่หนึ่ง “เหมือนละครทรงเป็นบุรุษที่ร้ายกาจยิ่ง”

“จำไม่ได้ว่าเป็นใคร แต่จำได้ว่าร้ายกาจมากเพียงใด” บันเหิงสบถคำหนึ่ง “แบบนี้เหลวไหลเกินไปแล้ว”

“ความฝันจะเป็นจริงได้อย่างไร ถ้าไม่ร้ายกาจแล้วจะเป็นช่องเต้ได้หรือ” อินซื่อตีหลังของบันเหิงทีหนึ่ง ไม่ให้เขาเถียงบันฮั่ว “ไม่ต้องกลัว ไม่ต้องกลัว ความฝันไม่ใช่เรื่องจริง พวกเรายามนี้ก็ยังอยู่กันดีไม่ใช่หรือ”

“เสด็จย่าของเจ้าเป็นถึงองค์หญิงใหญ่ชั้นหนึ่ง ใครกล้าแตะต้องพวกเรากันเล่า” อินซื่อถึงกับอัญเชิญองค์หญิงหนึ่งเต๋อ ผู้ที่เป็นเสาหลักที่ล้ำค่าที่สุดของสกุลขึ้นมาลอบประโลมบุตรี “ไม่กลัวจะถูกบรรพบุรุษท่านตำหนิหรือ”

“แต่ช่องต้องคี่ใหม่ไม่ใช่คนสกุลเจียงนี่เจ้าคะ” บันฮั่วกะพริบตาปริบๆ นัยน์ตาดงามราวกับมีหมอกบางๆ ปกคลุม ดูแล้วให้รู้สึกน่าสงสารยิ่งนัก “ผู้ที่ขึ้นครองราชย์คนนั้นเป็นขุนนางในราชสำนักที่มีจิตใจซบซ้อนยากจะหยั่งถึง”

“อู๋” อินซื่อลมหายใจสะดุด มองไปนอกประตูเวบหนึ่ง ยังดีที่หมัวมัว และสาวใช้ออกไปกันหมดแล้ว เหลือแต่พวกนางสี่คนในห้องเท่านั้น “เรื่องนี้อย่าได้พูดสู่สมสี่สู่สมห้าเสีย”

บันฮั่วรู้ดีว่ามารดาไม่มีทางเชื่อความฝันของนางอย่างแน่นอน แท้จริงแม้แต่นางเองยังเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง “ในฝันข้าถูกคนถอนหมั้น ปรากฏว่าพอข้าตื่นขึ้นมา ก็ถูกคนสกุลเลื่อนถอนหมั้น ดังนั้น...ถ้าเกิดเป็นจริงขึ้นมาจะอย่างไรเจ้าคะ”

“ถ้า...ถ้าเช่นนั้นจะอย่างไรดี” บันหวายที่ไม่เอาถ่านมาตั้งแต่เล็กจนโต มองอินซื่ออย่างเคร่งเครียด “สุหยิน เช่นนั้นพวกเราลอบหาที่ซ่อนเพชรนิลจินดากันดีหรือไม่”

“ท่านพ่อ เหตุใดถึงเชื่อคำพูดของท่านพี่ ท่านที่ถูกถอนหมั้นตั้งกี่ครั้งแล้ว แล้วเพราะเรื่องนี้ก็เลยเชื่อว่าความฝันของนางจะเป็นจริง แบบนี้ไม่น่าหัวเราะเกินไปหรือ” บันเหิงโบกไม้โบกมือ “ท่านพี่ ท่านพี่คิดให้ดีกว่าในฝันยังมีเรื่องใหญ่อะไร

เกิดขึ้นอีกบ้าง”

“นำตบปากนั้ก” บันฮั่วยี่นนี้่วไปจิ้มหน้าผากของบันเหิง กำไลหยกโลหิตสีแดงสดที่มีค่าควรเมืองไหนไปมาอยู่ที่ข้อมือของนางจนบันเหิงตาลาย

“ขอคิดก่อน” บันฮั่วตั้งมือกลับ สางเส้นผมที่พันกันยุ่งของตนเอง “ขอคิดดูก่อน”

บันหวายมองบุตรธิดาอย่างเคร่งเครียด ในใจหวังว่าความฝันนี้จะไม่เป็นจริง

“จริงสิ ข้าจำได้ว่ายังเกิดเรื่องขึ้นในความฝันอีกเรื่องหนึ่ง หลังจากที่ข้าถูกถอนหมั้นไม่นาน เชี่ยฉีหลินตกม้าจนตาบอดข้างหนึ่ง” เพราะอีกฝ่ายหนีไปกับผู้อื่นทำให้นางต้องอับอายขายหน้าอย่างยิ่ง ดังนั้นบันฮั่วจึงจำเรื่องนี้ได้อย่างแม่นยำสะใจนั้ก

“สมกับที่เป็นบุตรธิดาของข้าบันหวาย คนที่ทำผิดต่อเจ้า แม้แต่ในฝันก็ยังไม่ละเว้น” บันหวายลูบหนวดเคราด้วยความพึงพอใจ “เชี่ยฉีหลินคนนั้นไม่ใช่คนดีอะไร”

“ใช่” บันเหิงลำทับอยู่ด้านข้าง “ให้ข้าเจอหน้าครั้งหนึ่ง ข้าก็จะหาเรื่องมันครั้งหนึ่ง”

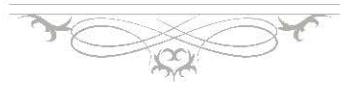
อินซื่อหัวเราะเสียงเย็น “แต่ละครึ่งเห็นเจ้าเป็นฝ่ายเสียเปรียบตลอด”

“ก็เชี่ยฉีหลินเรียนหนังสือมามาก มีแต่เรื่องเลวๆ เต็มหัว แต่ละครึ่งเขาสามารถหลุดจากคำเป็นขาว แล้วข้าจะพูดเอาชนะเขาได้อย่างไร” บันเหิงหน้าล่อย “แต่ข้าก็ไม่ได้เสียเปรียบอะไร ถึงปากเขาจะร้ายกาจเพียงใด ข้าก็ไม่เจ็บไม่คัน แต่ถ้าเขาถูกข้าต่อยเข้า อยากรู้ก็ต้องเจ็บ”

ตรรกะของบันเหิงคือ การถูกคนด่าถูกคนว่าไม่นับว่าเสียเปรียบ แต่ถูกคนต่อยถูกคนตีถึงจะเรียกว่าเสียเปรียบ ชื่อเสียงอะไรพวกนี้ท่านโหวนน้อยอย่างบันเหิงเห็นว่าเป็นประตุจเมฆน้อยที่ลอยอยู่บนฟ้าโน่น

“ลูกรัก ในฝันของเจ้า เชี่ยตัวร้ายตาบอดหรือ” บันหวายก็เหมือนบันเหิงที่ไม่สนใจชื่อเสียงอะไรทั้งสิ้น เพราะตั้งแต่เล็กจนโต มีคนเอ่ยชมเขาแทบจะนับคนได้

“วันถัดมาหลังจากเสียนอวีมาถอนหมั้นเจ้าค่ะ”

“ท่านป้า เมื่อครูป้าเห็นป้ารับใช้ของจวนจิ้งถึงโหวอยู่นอกประตูจวนขอรับ”

“พวกนั้นคิดจะทำอะไรอีก” จงผิงป้าได้ยินคำว่า ‘จิ้งถึงโหว’ สามคำนี้ก็ให้รู้สึกปวดหัวตบๆ ขึ้นมาทันที ชั่วชีวิตนี้สิ่งที่ทำให้เขานึกเสียใจมาจนถึงยามนี้ก็คือ ตอนนั้นหิววมน้ำถึงกับขอหมั้นหมายบุตรีของจิ้งถึงโหว ทำเสียจนยามนี้คนของจิ้งถึงโหวต้องมาหาเรื่องที่จวนของเขาอยู่เป็นประจำ ถ้าเกิดเจอสกุลที่รักหน้าตา รักศักดิ์ศรี ต่างฝ่ายต่างเห็นแก่หน้ากันและกัน ปล่อยให้เรื่องผ่านไปเงียบๆ ย่อมไม่มีทางหาเรื่องก่อความกันซึ่งหน้า แต่คนของจวนจิ้งถึงโหวกลับไม่ใช่เช่นนั้น จิ้งถึงโหวไม่มีเรื่องอะไรก็มักจะหาเรื่องงัดข้อกับเขาอยู่เสมอ บุตรชายของจิ้งถึงโหวก็มักจะมาหาเรื่องก่อความรำคาญใจให้เสียฉันทินอยู่เนืองๆ บางครั้งถึงกับลงไม้ลงมือ ทำตัวไม่สมกับเป็นผู้มีวิชาความรู้แม้แต่น้อย

“ป้าไม่รู้ขอรับ” เด็กรับใช้ที่นำเรื่องมารายงานส่ายหน้าอย่างงงงัน “เขานั่งยองอยู่ไม่ห่างจากประตูใหญ่ของจวน ไม่ได้ทำอะไรทั้งสิ้น”

“ตั้งแต่เจ้านายไปจนถึงป้ารับใช้จวนนี้ส่มองพิการกันทั้งนั้น” จงผิงป้าสะบัดเสียงอย่างไม่พอใจ “ปล่อยให้พวกเขาไป พวกนั้นมีหรือจะกล้าบุกเข้ามาก่อความถึงในจวน”

เด็กรับใช้คิดในใจว่า สองปีก่อนจิ้งถึงโหวพาป้ารับใช้กลุ่มหนึ่งมาพึ่งประตูหน้าจวนจนยับเยินมิใช่หรือ หลังจากเรื่องนี้ไปถึงหูของฮ่องเต้ สุดท้ายเพราะ

มารดาของจิ้งถึงโหวเป็นถึงองค์หญิงใหญ่ ฮองเต้ดูคำสั่งสอนจิ้งถึงโหวอย่างไม่เจ็บไม่แสบอยู่ไม่กี่ประโยคก็ปล่อยตัวกลับไป ทำให้นายท่านล้มป่วยลงจากเตียงไม่ได้ นานกว่าครึ่งเดือนด้วยความโกรธจัด

ในสายตาของจงผิงบัว จิ้งถึงโหวเป็นคนประหลาดที่เรียกได้ว่าร้ายปีจะมีให้เห็นสักคนในเมืองหลวง เป็นคนที่ทำอะไรเอาแต่ใจ ไร้สาระ หน้าไม่อายุ ทั้งบิดาทังบุตรชายเป็นเหมือนกันหมด...อาคัยว่าตนเองเกี่ยวข้องกับเชื้อพระวงศ์ วันๆ เอาแต่เที่ยวเล่นสนุก เลี้ยงแมวเลี้ยงสุนัข หาสาระอะไรไม่ได้ เขาอยู่มากหลายสิบปียังไม่เคยเห็นพ่อลูกที่ร่ำรวยอายุแซงนี้มาก่อน

ทั้งบิดาทังน้องชายเป็นเช่นนี้แล้ว บุตรีจะดีไปกว่ากันสักเท่าใด เหลวไหลไร้สาระกันทั้งครอบครัว

ขณะที่จงผิงบัวก่นด่าจิ้งถึงโหวสองพ่อลูกอยู่ในใจ พ่อบ้านวังเข้ามาอย่าง รืออันรน

“ท่านบัว เกิดเรื่องแล้วขอรับ”

หัวข้อสนทนาใหม่ในหมู่สตรีชั้นสูงและคุณหญิงผู้ตั้งหลายกลายเป็น บุตรชายคนรองของจงผิงบัวซึ่งมาอยู่ดีๆ กลับตกม้าอย่างคาดไม่ถึง นัยน์ตากระแทก ก้อนหินจนตาบอด แขนไม่เป็นอะไร ขาก็ไม่เป็นอะไร แต่อยู่ดีๆ ตาบอดเสีย อย่างนั้น คิดดูสิว่าเป็นโชคแบบใดกัน

คนที่ชอบยุ่งเรื่องคนอื่นพลันนึกขึ้นได้ว่า คนผู้นี้เคยหมั้นหมายกับท่านหญิงของจิ้งถึงโหวเมื่อสี่ปีก่อน ต่อมาการหมั้นหมายถูกยกเลิก แต่ก็นับว่าเคยเกี่ยวข้องกับมาพักหนึ่ง คงไม่ใช่ถูกดวงชะตาของท่านหญิงปันข่มเอาหรอกนะ มิเช่นนั้นคุณชายที่ขี้มาชานาญจู่ๆ จะตกจากหลังม้าได้อย่างไร

เมื่อมีคนปักใจเชื่อเช่นนั้นจะต้องหาเหตุผลที่เกี่ยวข้องมาสนับสนุน จากนั้นสรุปเรื่องราวอย่างมั่งง่ายและนุ่มนวล

เช่นท่านหญิงปันมีดวงชะตาพิฆาตสามี่

ทั้งที่สองสกุลถอนหมั้นกันไปแล้วตั้งแต่สองปีก่อน จงผิงบัวเองกำลังเตรียมหาคู่หมั้นคนใหม่ให้เซี่ยฉีหลิน ยามนี้เมื่อเซี่ยฉีหลินเกิดเรื่อง ยังมีคนลากเอาท่านหญิงปันมาเกี่ยวข้องกับฉันได้

“นำโมโหนัก นำโมโหนัก” บันเหิงกลับมาจากข้างนอกด้วยอาการโมโหหัวฟัด-หัวเหวียง เขาเดินวนไปวนมาอยู่ในจวนไม่รู้กี่รอบต่อกี่รอบ “คนพวกนั้นพูดจาเหลวไหล เชียเจ้าเล่ห์ตกม้าตบอดเกี่ยวอะไรกับท่านพี่ข้าด้วย ไม่ใช่ท่านพี่ข้าปลักเขาตกม้าปลักหน้อย ดวงพิฆาตสามีอะไรกัน เขายังไม่ได้เป็นสามีของพี่สาวข้าหน้าไม่อายแท้ๆ”

“มนุษย์เราโง่เขลาทั้งสิ้น” บันฮั่วสวมเสื้อผ้างดงามทรูหรา ประดับศิระชะด้วยดอกไม้ประดิษฐ์ที่ป็นีเพิ่งออกใหม่จากวังหลวง เดินมายังเรือนของน้องชายพร้อมสาวใช้ติดตามเป็นพรวน “ที่พวกนั้นสนใจไม่ใช่ข้อเท็จจริง แต่เป็นคนที่สามารถค้นหาได้ต่างหาก เจ้าโมโหโง่โง่คำพูดของพวกโง่เขลาเหล่านี้ ไม่เท่ากับโมโหเปล่าเช่นนั้นหรือ”

“ข้าโมโหแทนใครกันเล่า” บันเหิงนั่งแปะบนเก้าอี้ใบกมื่อไล่บ่าวรับใช้ในห้องออกไป กลืนน้ำลายก่อนเอ่ยว่า “ฝันของท่านพี่...เป็นจริงแล้ว”

บันฮั่วนั่งลงข้างกายเขา ยกมือข้างหนึ่งทำคางพลางถอนหายใจ “ห้าปีหลังจากนี้ เจ้าก็ไม่ใช่ท่านโหวน้อยแล้ว”

“ท่านพี่ก็ไม่ใช่ท่านหญิงแล้ว” บันเหิงปรายตาดูเครื่องประดับงดงามมีค่าบนตัวพี่สาว “ท่านพี่ว่าพวกเราสมควรทำอย่างไรดี”

สองพี่น้องได้แต่มองหน้ากันด้วยความงงงัน

“ลูกพอ” บันหวายเดินเข้ามาโอบหน้าซุ่มเหงือ อุ้มภาพวาดเขามากองใหญ่ “เจ้าดูซิว่าคนใดที่ดูแล้วมีความเป็นไปได้ว่าจะเป็นที่นั่น”

ท่านนั่นคือท่านโหวมีแต่คนสกุลบันทั้งสี่เท่านั้นที่รู้ดี ไม่มีใครกล้าเอ่ยออกมา

“นี่คือเสนาบดีขวา ลือฉงไ่” บันหวายคลี่ภาพวาดออก ชี้ไปยังตาแก่รูปร่างเล็กผอมในภาพ “คนผู้นี้มาจากครอบครัวยากจน ไร้ชื่อเสียง...ดูไปแล้วคล้ายจะมักดีต่อฟ้าบายัง...แต่...คนเรารู้หน้าไม่รู้ใจ คิดว่าเป็นเขาหรือไม่”

“ไม่ใช่ตาแก่ผู้นี้” บันฮั่วปรายตาดูแวบเดียวก็ส่ายหน้า “คนผู้นั้นไม่น่าเกลียดอย่างนี้”

“ท่านพี่จำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าคนในฝันมีหน้าตาอย่างไร” บันเหิงเอ่ยอย่างอด

ไม่ได้ “แล้วเหตุใดถึงรู้ว่าเขาหน้าตาดีเล่า”

“ความรู้สึกของสตรี บรูซอย่างเจ้าไม่มีทางเข้าใจ” บันฮั่วเหือบตา “คนต่อไป”

“คนนี้เป็นเสนาบดีซ้าย เขียนฮุย มีหลายครั้งที่เขาไม่เห็นด้วยกับฝ่าบาท”
“ไม่ใช่”

“โจวปิ่งอัน หัวหน้าเจ้ากรมทั้งหก”

“ไม่ใช่เช่นกันเจ้าคะ”

“ผู้ล่อ เจ้ากรมกลาโหม”

ดูภาพวาดไปมากกว่าครึ่ง บันฮั่วยังคงมีท่าทางเพียงอย่างเดียวนั่นก็คือ
ส่ายหน้าและส่ายหน้า นางส่ายหน้าไม่หยุด

“นี่เป็นขุนนางที่เรียกได้ว่ามีอำนาจแท้จริงในราชสำนัก” บันหวายมอง
ภาพวาดที่ถูกโยนเกลื่อนพื้น สีหน้ายุ่งยากใจ “ท่านอ่องกับจวินอ่องที่เป็น
เชื้อพระวงศ์ล้วนแต่สกุลเจียง ต้องไม่ใช่แน่ แล้วจะเป็นใครกันนะ”

บันฮั่วคลี่ภาพที่อยู่ตรงหน้าออกมาม้วนหนึ่ง เป็นภาพของบุรุษที่ยังหนุ่ม
อยู่มาก แต่งกายหรูหรา เรียบร้อย ดูแล้วงามสง่ายิ่งนัก

“ผิดแล้ว ผิดแล้ว” บันหวายชิงภาพในมือของนางมา “พวกนี้เป็นภาพ
ของคุณชายสกุลอื่นที่ยังไม่มีครอบครัว ไม่ทันระวังเลยปณมาด้วย”

“ท่านพ่อ คนผู้นี้ท่านพ่ออย่าคิดไปเลยเจ้าคะ” บันฮั่วมีได้ขัดขวางบิดาที่ตั้ง
ภาพจากมือของนางไป “สาวน้อยมากมายในเมืองหลวงจ้องเขาตาเป็นมัน จะหา
สามีเช่นนี้ดูจะเหนื่อยใจไม่น้อย”

“ก็แค่พิจารณาดูจะเป็นอะไรไป” บันหวายหัวเราะเจ้าเล่ห์ “ลูกชมชอบบุรุษ
หน้าตาดีไม่ใช่หรือ คนผู้นี้เหมาะสมตามมาตรฐานของเจ้า”

“คิดถึงอีกห้าปีที่เราจะต้องใช้ชีวิตอย่างลำเค็ญแล้ว ถึงบุรุษหน้าตาดี
เพียงใดก็มีอาจทำให้ข้าหวนไหว้ได้อีก” บันฮั่วพุบหน้าลงกับโต๊ะด้วยท่าทางเศร้า
สลด “ถึงอย่างไรอีกห้าปีจากนี้ข้าก็ออกเรือนไม่สำเร็จอยู่ดี”

*ได้แก่ กรมมหาดไทย กรมกลาโหม กรมโยธา กรมคลัง กรมราชทัณฑ์ และกรมพิธีการ

บ้านเหิงตบหลังนางเบาๆ ด้วยความเห็นใจ “ท่านพี่ ท่านพี่หาบุรุษไปเลี้ยง ที่จวนนอกเมืองสักหลายคนก็แล้วกัน ชีวิตคนเราลี้หน้า ถึงอย่างไรสมควรหาความสุขไว้ก่อน”

เพราะไม่ว่าจะเป็นองค์หญิงที่เป็นธิดาของฮ่องเต้หรือองค์หญิงที่เป็นธิดาของฮ่องเต้ล้วนเลี้ยงดูชายหนุ่มเอาไว้ไม่น้อย

บ้านฮั่วไม่คิดจะสนใจเขา โลกนี้มีบุรุษหน้าตาดีอยู่มากมาย ทว่าบุรุษที่ทั้งหน้าตาดีและบุคลิกดีนั้นมีน้อยยิ่งนัก ส่วนใหญ่คนประเภทนี้จะมีฐานะทางสังคมถึงไม่มีฐานะทางสังคมอะไรก็ถูกบรรดาองค์หญิงทั้งหลายพาตัวไปหมดแล้ว ไฉนเลยจะตกมาถึงมือนาง

เห็นบ้านฮั่วดูไร้ชีวิตชีวา บ้านเหิงตัดสินใจเล่าเรื่องโชคร้ายของเซี่ยฉีหลินเพื่อให้ นางอารมณ์ดี “ตอนที่เซี่ยหลายใจถูกห้ามกลับบ้าน ได้ยินว่าเลือดออกจหน้าตา ครึ่งซีกดูไม่ได้เซียว สภาพยามนั้นเรียกได้ว่า ชีๆ คนหลายใจอย่างเขาสมควร มีจุดจบเช่นนี้”

“ตาบอดเช่นนี้คงมีผลต่อหน้าตาไม่น้อย น่าเสียดายจริงๆ” บ้านฮั่วถอนหายใจแผ่วเบา นิ้วมือขานวลเป็นลำเทียนของนางเกาะโต๊ะเบาๆ “แต่ก็ดีแล้ว”

“ข้าทนกับคนประสาทผู้นี้มานานแล้ว ตนเองหนีไปกับหญิงคนึงกาแล้ว ก็แล้วไปสิ พอถูกจับตัวกลับมา เห็นหน้าข้าที่ไรทำท้าวรากับบออยากจะพูดอะไร แต่ก็ไม่พูดสักที น่ารังเกียจยิ่งนัก คิดว่าต้องเป็นเขาเท่านั้นข้าถึงจะแต่งด้วยหรือ หน้าใหญ่เสียเพียงนั้น เหตุใดไม่ไปทูลขอพระราชทานองค์หญิงเสกสมรสด้วยเลยเล่า”

“เพราะฐานะของเขาไม่ดีพอนะสิ” บ้านเหิงขัดคำพูดของพี่สาว “แม้สกุลเขา จะได้รับบรรดาศักดิ์ก็จริง แต่พื้นเพดั้งเดิมมาจากครอบครัวยากจน ไร้ชื่อเสียง องค์หญิงที่ทรงเป็นเชื้อพระวงศ์มีหรือจะถูกพระทัย”

“บุรุษที่เหล่าเชื้อพระวงศ์ยังไม่ถูกใจ แต่กลับถอนหมั้นข้า จงมือหนีไปกับหญิงคนึงกา เรื่องแบบนี้พูดออกไปคิดว่าได้หน้ามากเช่นนั้นหรือ” บ้านฮั่วค้อนบ้านเหิงอย่างไม่พอใจ “ช่างเถิด ถึงอย่างไรพวกเราก็ต้องถูกฮ่องเต้องค์ใหม่ทรงถอดบรรดาศักดิ์ไม่ช้าก็เร็ว ยามนี้จะกินก็กิน จะดื่มก็ดื่ม แล้วลอบหาทางทำการค้า

สักอย่าง ยามนี้ใช้ชีวิตอย่างมีหน้ามีตาได้นานเท่าใดก็ใช้ให้นานเท่านั้น”

วันนี้มีสุราก็เมววันนี้ ใช้ชีวิตให้เต็มที่ ด้วยสติปัญญาของคนสกุลบันที่มีเพียงน้อยนิดทำให้มีโอกาสคิดหาวิธีที่ดีได้

“เจ้าพูดได้ถูกต้อง” บันหวายพยักหน้าอย่างเข้าอกเข้าใจเป็นอันดี “พอจะไปซื้อพัดโบราณที่เห็นครั้งก่อน ก่อนนี้ท่านแม่ของพวกเจ้าไม่ให้ซื้อ ยามนี้คงไม่ขัดข้องอะไรแล้ว”

ถึงอย่างไรพวกเขาก็มีเงินทองมากมาย ยามนี้ไม่ใช่ให้หน้าใจ เมื่อถูกริบทรัพย์ก็คงไม่มีโอกาสได้ใช้แล้ว

เป็นจริงดังคาด เมื่อบันหวายไปขอเงินอินชื้อครั้งนี้ อินชื้อจึงตอบตกลงอย่างไม่ลังเล ทั้งยังให้เงินมากกว่าที่เขาขออีกสองพันตำลึง บอกให้เขาคว่าถ้ามีของมีค่าหาขายเหมาะสมสำหรับเด็กผู้หญิงก็ให้ซื้อกลับมาฝากบุตรด้วย

ชาวเมืองหลวงพลันพบว่า ระยะเวลาไม่ถึงครึ่งโหลใช้เงินเมื่อเติบอย่างผิดสังเกตของเก่าโบราณหายากราคาคับหมื่นตำลึงก็ยังซื้อโดยไม่ลังเลแม้แต่น้อย ทุกคนต่างรู้ว่า จิ้งจิงโหลผู้นี้เป็นคนเหลวไหลไม่เอาถ่านอย่างยิ่ง แต่ในชีวิตของเขาแล้วสตรีอยู่เพียงสองคน คนหนึ่งก็คือมารดา องค์หญิงหนึ่งเต่อหรือองค์หญิงใหญ่ อีกคนหนึ่งคืออินชื้อ สุหยินของเขาเอง ปกติเงินทองที่มีติดตัวไม่เคยเกินห้าร้อยตำลึงเงิน

แต่ยามนี้จิ้งจิงโหลกลับมีเงินจับจ่ายอย่างสุรุ่ยสุร่าย ทำให้ผู้อื่นอดสงสัยไม่ได้ว่าเกิดปัญหาขึ้นระหว่างจิ้งจิงโหลกับอินชื้อ อินชื้อกุมเขาไม่อยู่แล้ว

วันนี้ องค์หญิงอันเล่อจัดงานเลี้ยงชมดอกเบญจมาศ เชิญหญิงสาวสูงศักดิ์และคุณหนูสกุลใหญ่ในเมืองหลวงมาร่วมงานไม่น้อย ในฐานะหลานสาวคนโตขององค์หญิงใหญ่ บันฮั่วยอมได้รับเชิญด้วยเช่นกัน

บันฮั่วชมชอบความสนุกสนานเฮฮาอยู่แล้ว ดังนั้นมีแต่สถานที่ที่มีผู้คนรวมตัวกันจำนวนมากเท่านั้นจึงจะทำให้ผู้คนเห็นเสื้อผ้าอาภรณ์หรือหาวลัการของนาง ช้านางยังมีใบหน้าที่ทำให้หญิงสาวส่วนใหญ่ริษยา หญิงสาวเหล่านั้นได้แต่เหินแสมนินทานางลับหลังว่ารูปโฉมของนางนั้นแม้จะงดงาม แต่ก็ไร้รสนิยม มีแต่

รูปโฉมภายนอก ภายในกลับว่างเปล่าไร้สมอง

เรื่องนี้เป็นชั่วร้ายฟังด้วยท่าที่ปกติ นั่นเพราะแม่ปากของหญิงสาวเหล่านี้จะดูแคลนเสื้อผ้าหรูหราของนาง ดูแคลนความงามแต่ไร้สติปัญญาของนาง แต่ความชื่นชมและริษยาที่อยู่เฝ้าแวตเหล่านั้นไม่ว่าจะอย่างไรก็มีอาจปกปิดได้มิด

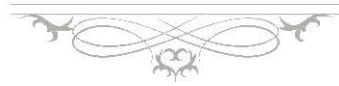
นางชอบกิริยาท่าทางที่เห็นได้ชัดว่าอิจฉาริษยานาง แต่ยังทำปากแข็งแสร้งทำเป็นดูแคลนนางยิ่งนัก

เพียงคิดถึงนัยน์ตาแต่ละคู่ที่เต็มไปด้วยความอิจฉา ชื่นชม และชิงชังเหล่านั้นแล้ว นางก็กินข้าวได้เพิ่มขึ้นอีกหนึ่งชาม

“สตรีเราต้องโอ้อวด ไม่ใช่ทองยิ่งหนักยิ่งดี ของยิ่งวิจิตรงดงาม ยิ่งมีราคาค่างวดจึงจะยิ่งดี ปกติสตรีนางอื่นเสียตายเป็นไม่อยากหยิบของมีค่าออกมาใช้ แต่ข้าสามารถนำมาใช้ นำมาโยนเล่น แบบนี้ถึงเรียกว่าโอ้อวด” ปันฮั่ววาดรูปดอกโบตั๋นงดงามสะดุดตาที่กลางหน้าผาก จากนั้นมองตนเองในคันท้องอย่างพึงพอใจครู่หนึ่งก่อนหันหลังเอยกับสาวใช้ว่า “ดูไปดูมาดอกไม้ชนิดนี้เหมาะกับข้ามากที่สุด”

ยามนี้กำลังนิยมวาดรูปดอกเหมย ดอกบัวประดับหน้าผาก คุณหนูลูกผู้ดีทั้งหลายมักจะหัวเราะเยาะว่าดอกท้อหรือดอกโบตั๋นไร้รสนิยม คนอย่างนางก็เป็นคนไร้รสนิยมเช่นนี้

ดอกโบตั๋นดีจะตาย ทั้งสูงศักดิ์ทั้งงดงาม ดอกเหมยที่ดูเหี่ยวแห้งเช่นนั้น มีหรือจะสู้ได้

องค์หญิงอันเลอ เป็นธิดาองค์โตที่ยิ่งใหญ่ปรดมากที่สุดใน เจ็ดปีก่อนนางเสกสมรสกับบุตรีชายคนโตของสกุลหวังที่เก่าแก่ ทั้งสองใช้ชีวิตอย่างมีความสุขตามประสาสามีภรรยาได้ระยะหนึ่ง ต่อมา ราชบุตรเขยหวังกลับลอบไปมีอนุอยู่นอกตำหนัก สร้างความแค้นใจให้องค์หญิงอันเลอจนถึงกับใช้แล่ฟาดเขาแล้วไล่ออกจากตำหนัก

ตอนนั้นเรื่องนี้กระจายไปทั่วเมืองหลวง ภายหลังยุติลงเพราะการตายของราชบุตรเขยด้วยตกม้าตาย เคยมีคนพูดกันว่าสาเหตุการตายของราชบุตรเขยดูมีเงื่อนงำ แต่ไม่ว่าใครก็หาหลักฐานไม่พบ อีกทั้งต่อมาสกุลหวังตกต่ำ จึงไม่มีคนกล้าเอ่ยถึงเรื่องนี้อีก อย่างมากก็ลอบรำพึงรำพันกันลับหลังเท่านั้นว่า สิ่งที่มีพิษร้ายกาจที่สุดก็คงหนีไม่พ้นจิตใจของสตรี แต่ใครใช้ให้ราชบุตรเขยหวังไม่รู้จักที่ต่ำที่สูง แต่งให้องค์หญิงทั้งที่ยังกล้าทำตัวเหลวไหลอยู่ข้างนอก เท่ากับรันทาที่ตายเอง

ครั้นราชบุตรเขยตายแล้ว องค์หญิงอันเลอไม่คิดจะแต่งงานใหม่ นางเลี้ยงคณะดนตรีคณะละครกลุ่มใหญ่ไว้ให้ความบันเทิงอยู่ที่ตำหนักนอกเมือง หน้าซ้ายังเชื่อเชียวหญิงสาวสูงศักดิ์ในเมืองหลวงมาขี่ม้าตีคลี เล่นการละเล่น นับได้ว่าเป็นหนึ่งในตัวแทนของสตรีเสเพลในเมืองหลวงโดยแท้

ครั้งนี้องค์หญิงอันเลอจัดงานชมดอกเบญจมาศ บรรดาหญิงสาวที่ได้รับเชิญล้วนแต่ให้เกียรติมาร่วมงานกันอย่างคับคั่ง ตำหนักนอกเมืองจึงครึกครื้น

ภายในเวลาอันรวดเร็ว

“พวกเจ้าเห็นท่านหญิงบ้านหรือไม่”

“ไม่เห็นแพคะ คิดว่าวันนี้นางคงไม่น่าจะมา”

“เพราะเหตุใด”

“ได้ยินว่าเส้นทันชว้าไปถอนหมันที่จวนจึงถึงโหวเมื่อหลายวันก่อน วันนั้นเขายังถูกจิ้งจิงโหวไล่ต้อออกมา มีคนเห็นกันไม่น้อยทีเดียวแพคะ”

หญิงสูงศักดิ์เหล่านี้วันๆ ไม่มีอะไรทำ เมื่อใดที่จับกลุ่มกันย่อมหนีไม่พ้นการซุบซิบนินทาเรื่องของคนอื่น บันฮั่ว ‘ถูกถอนหมันอีกแล้ว’ เป็นหัวข้อสนทนาที่พวกนางให้ความสนใจยิ่งในยามนี้

“ถ้าข้าเป็นนาง ไม่มีหน้าออกมาร่วมงานเลี้ยงหรอก” เชี่ยวห้วนอวี๋ น้องสาวของเฉียวฉีหลินใช้ผ้าเช็ดหน้าซับมุมปากเบาๆ กระซิบกับคนที่นั่งข้างกายว่า “สกุลนั้นพ้นเพื่อนกันทั้งสกุล ใครกล้าแต่งด้วยคนนั้นก็ช่วยแท้ๆ”

คนที่นั่งข้างกายนางคือสือเพยเซียน นางเป็นบุตรของเสนาบดีชว้า ไม่เพียงมีรูปโฉมงดงามโดดเด่น ยังได้ชื่อว่าเป็นหญิงสาวที่มีความสามารถยิ่งในเมืองหลวง แม้แต่ไท่เฮายังเคยรับสั่งชมมาแล้ว

สือเพยเซียนมีนิสัยเย็บขริม ผู้ที่คบหาเป็นสหายกับนางได้นั้นมีไม่มาก เชี่ยวห้วนอวี๋เป็นหนึ่งในนั้น นางไม่ชอบนิสัยขี้อวดของบันฮั่ว ดังนั้นเมื่อได้ยินเฉี่ยวห้วนอวี๋เอ่ยถึงจิ้งชมวดก็หัวน้อยๆ “ช่างเถิด นางเป็นสาวเป็นนาง ถูกคนถอนหมันสามครั้งไม่ใช่เรื่องดีอะไร พวกเราอย่าพูดถึงเลย”

“ถึงพวกเราจะไม่พูด แต่คนอื่นก็ต้องเอาไปพูดอยู่ดี” เชี่ยวห้วนอวี๋นึกถึงพี่ชายของตนเองแล้ว สองมือบิดผ้าเช็ดหน้ากล่าวต่อว่า “หากไม่ใช่เพราะนางมีดวงพิฆาต พี่รองของข้าจะได้รับบาดเจ็บที่นัยน์ตาได้อย่างไร”

การรับคนเข้าเป็นขุนนาง แทบไม่เคยปรากฏว่ารับผู้ที่นัยน์ตาพิการเข้าเป็นขุนนางมาก่อน บัดนี้พี่ชายของนางตาบอดข้างหนึ่ง ไม่เพียงรับราชการไม่ได้ แม้แต่เรื่องการแต่งงานก็พลอยย้ายไปด้วย ทุกวันนี้มารดาของนางมีแต่น้ำตาอาบหน้า นางมีอาจทนอยู่ในบรรยากาศอิ๋ต้อต๋องเครียดที่บ้าน จึงหลบมาผ่นคลายที่นี้

คนเรามักชอบโยนความผิดให้ผู้อื่น เชี่ยวหัว่นอวีไม่สนใจว่าค่าเล่าเรียนเรื่องดวงพิฆาตนั้นจะจริงหรือเท็จ แต่เพราะนางไม่ชอบท่าทางหยิ่งจองทองของบันฮั่ว เป็นทุนเดิม เมื่อได้กล่าวโทษบันฮั่วจึงทำให้นางรู้สึกสบายใจขึ้นมา

ลือเพยเซี่ยนฟังเจียบ ๆ ไม่ได้พูดอะไร นางยอมไม่เอ่ยถึงเหตุการณ์วันนั้น ว่าที่เซี่ยฉีหลินเกิดเรื่อง เพราะเขาคิดจะมอบบทกวีเล่มหนึ่งให้นาง

บันฮั่วลงจากรถม้า นางกำนัลและบ่าวรับใช้ที่ยืนเฝ้าอยู่หน้าประตูตำหนักต่างกรูกันเข้ามาต้อนรับ ไม่ว่าหญิงสาวคนอื่นจะมองท่านหญิงบันฮั่วผู้นี้อย่างไร แต่บ่าวไพร่อย่างพวกนางยอมต้องรับใช้ท่านหญิงผู้นี้เป็นอย่างดี ก็ใครใช้ให้นางมีใบหน้าที่ยังงดงาม มีปากที่ช่างจำนรรจา ช่างพูดเสียดจนไม่ว่าจะช่องใต้หรือช่องเสา ล้วนแต่โปรตนางทั้งสิ้นเล่า

“การระงับท่านหญิง ท่านหญิงมาแล้ว องค์หญิงประทับรอท่านอยู่ด้านใน บ่าวจะนำทางให้เจ้าค่ะ”

บันฮั่วชอบให้คนมาห้อมล้อมราวกับดาวล้อมเดือน นางคลี่ยิ้มสติสพลางยื่นเงินเม็ดเล็กให้นางกำนัลที่บอกว่าจะนำทางให้นาง “ไปกันเถิด ดอกเบญจมาศของเสด็จพี่อันเลื่องดังมากกว่าจวนอื่นอยู่แล้ว ข้าจะไม่มาได้อย่างไร”

“ขอบคุณท่านหญิงเจ้าค่ะ” นางกำนัลที่ได้รับเงินรางวัลยิ้มหน้าบานเสียยิ่งกว่าเดิม “ท่านเดินไปทางนี้ ระวังบันไดนะเจ้าค่ะ”

“ไม่เห็นสนุกเลย” องค์หญิงอันเล่อดิตเพชรพลอยในภาคกลางกวาดตามองบรรดาคุณหนูสกุลใหญ่ที่วางท่าสง่างาม สงบเสงี่ยมในสวน แล้วหันหน้าไปถามนางกำนัลใหญ่ข้างกาย “ฮั่วฮั่วยังไม่มาอีกหรือ”

“องค์หญิง ท่านหญิงบันยังมาไม่ถึงเพคะ” นางกำนัลใหญ่นึกถึงข่าวลือในเมืองหลวงเมื่อหลายวันก่อน แต่มีกลิ่นเล่าต่อเบื้องพระพักตร์ “คิดว่าคงจะอยู่ระหว่างทางเพคะ”

ขณะสองนายบ่าวคุกกันอยู่นั้น พลันมีเสียงหัวเราะพูดคุยของสตรีดังมาจากด้านนอก สตรีในชุดราชสำนักงดงามตระการตา มีหญิงงามชนบช้ายคน

ชาวคนเดินหัวเราะตรงมาทางนี้

“ข้าก็ว่าแล้ว นอกจากนางใครจะสร้างความครีกรึ้นได้ถึงเพียงนี้” รอยยิ้มขององค์หญิงอันหล่อเจิดจ้ามากกว่าเดิมหลายส่วน นางลุกขึ้นเดินตรงไปหาผู้มาใหม่ “เอาละ เอาละ เจ้านี้ชอบหยอกเด็กๆ ของข้าอยู่เรื่อย พอถึงเวลาข้ายกที่ทานหญิงปัน ชาวที่ทานหญิงปัน ลืมข้าคนนี้ไปเลย”

“เสด็จพี่” ปันฮั่วปล่อยมือจากหญิงงามข้างกาย ยอบกายค้ำับ องค์หญิงอันหล่อประคองปันฮั่วไว้ทันที “ไม่ต้องๆ คนค้ำับข้ามีเยอะแยะ ขาดเจ้าเพียงคนเดียวก็ไม่เป็นไร”

“พวกเราไม่พบหน้ากันเกือบครึ่งเดือน อย่างน้อยก็ต้องมีพิธีรีตองกันบ้างเพคะ” ปันฮั่วจูงมือองค์หญิงอันหล่อเข้าไปในสวน เพียงย่างเท้าเข้าไปนางก็รู้สึกได้ถึงสายตาค้ำับไม่ถ้วนที่พุ่งมาอย่างร้ายของนาง นางตะปบไหวข้างศีรษะ คล้ายมีงดาจมาบาดตาให้บรรดาหญิงสาวที่มองตรงมา

ในเมื่อพวกนางอยากมอง ก็จะให้มองจนพอใจ

กระโปรงที่ปันฮั่วสวมวันนี้เป็นผ้าตัวนพระราชทานจากวังหลวง บ้ายหยกที่ห้อยติดตัวนั้นเป็นหยกโลहितล้ำค่าที่แม้มีเงินทองมากมายก็มีโอกาสซื้อได้ เรียกว่าตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้ามีแต่ของมีค่างดงามอย่างหาที่เปรียบมิได้ นางแต่งตัวอย่างตั้งใจนานถึงครึ่งวัน ถ้าไม่มีใครมองเลยมีเท่ากับเสียเวลาเปล่าหรือ

เชี่ยห้วนอวีเห็นท่าทางสโลโห้งของปันฮั่วแล้ว หน้าตาบิดเบี้ยวเล็กน้อย พี่ชายนางนัยน์ตาพิการข้างหนึ่ง แต่ปันฮั่วกลับยิ้มแฉ่งแจ่มใส แต่งกายงดงามเจิดจรัสอยู่ที่นี่ ความแค้นใจที่นางมี ไม่ว่าจะอย่างไรก็มีจากล้ากลืนลงไป

นางเข้าใจแล้วว่าเหตุใดท่านแม่มักลอบตำสตรียางคนในที่ลับตาคนว่านางแพศยา เพราะมีแต่คำคำนี้เท่านั้นที่จะสามารถระบายความโกรธแค้นในใจได้อย่างดี

ตำแหน่งองค์หญิงอันหล่อมีแต่หญิงงาม สุราหอมหวาน และอาหารรสเลิศ มีหญิงสาวสูงศักดิ์มากมายนั่งอยู่เต็มสวน ฟังนักดนตรีบรรเลงดนตรีไปพร้อมกับวาดภาพ แต่งกลอนนับว่าสนุกสำราญยิ่งนัก ปันฮั่วไม่สนใจรำเรียนเขียนอ่าน นางไม่นิยมการแต่งกลอนหรือวาดภาพ มีแต่ปากของนางที่เก่งกาจ เพียงชมคำเดียว

ก็สามารถแยกแยะได้ว่าของที่กินเป็นอย่างไร เป็นของเก่าเก็บหรือของเพิ่งทำใหม่

“สุรานี่เป็นของหมู่บ้านด้านล่างส่งมาให้ รสชาติเป็นอย่างไรบ้าง” องค์หญิงอันเล่อให้ปันฮั่วชิมสุราผลไม้ที่ได้มาใหม่

“ใช้ได้พะคะ” ปันฮั่วชะงักหน้าไปไกลองค์หญิงอันเล่อพลางกระซิบเบาๆ “ทอดพระเนตรเซี่ยห่วนอวี๋สิพะคะ นางถลิ่งตาโล่หม่อมฉันจนลูกตาแทบจะหลุดออกมาแล้วพะคะ”

“เป็นอะไรไป พวกเจ้าสองคนไม่ได้เล่นด้วยกันหรือ” องค์หญิงอันเล่ออายุมากกว่าปันฮั่วเจ็ดปี สำหรับนางแล้ว แทบจะบอกได้ว่าเห็นปันฮั่วโตมากับตาดังนั้นย่อมใกล้ชิดกับปันฮั่วมากกว่า

“หม่อมฉันเคยคบหากับนางเสี่ยวที่ไหนพะคะ” ปันฮั่วจิบสุราผลไม้ เอ่ยด้วยน้ำเสียงเอื่อยเอื่อยว่า “นางชอบแต่งกลอน วาดภาพ ทำอะไรก็เรียบร้อยๆ หงิมๆ องค์หญิงทรงรู้ว่าหม่อมฉันชอบอ่านหนังสือกับเขาเสี่ยวที่ไหน”

“เจ้าอย่าต่อว่านางเลย หากไม่ใช่เซี่ยฉีหลินหนีไปกับหญิงอื่น นางคงมีศักดิ์เป็นน้องสามีของเจ้าไปแล้ว”

“ใครอยากจะได้จะให้บุรุษตาบอดกันแล้วพะคะ” ปันฮั่วเอ่ยเสียงขึ้นจมูกอย่างขัดใจ หึ่งนางแล้วหนีไปกับหญิงคนึงกา เขาไม่ยอมแต่งให้นางที่เป็นถึงท่านหญิงเป็นธิดาของจิ้งจิงโหว เท่ากับทำให้นางอับอายขายหน้า “ยังดีที่ตอนนั้นเขาหนีไปกับผู้อื่น มิเช่นนั้นหม่อมฉันคงต้องอยู่กับคนเจ้าชู้ตาบอดข้างหนึ่งไปตลอดชีวิต”

ที่จริงนางเคยมีความรู้สึกดีๆ ให้เซี่ยฉีหลิน นั้นเพราะเขามีหน้าตาหล่อเหลา ซ้ำยังรู้จักพูดจาเอาอกเอาใจ ตอนนั้นนางยังอายุน้อย ไม่ประสา จึงให้บิดามารดา ยอมรับการลู่ขอ

ต่อมานางถึงเข้าใจว่า การหลงเชื่อคำพูดของบุรุษ ลู่อให้เชื่อว่าเจอผีตอนกลางวันแสกๆ ยิ่งดีกว่า คราแรกที่เขาสู่ขอนางทั้งอ่อนโยนทั้งเอาใจสารพัด เมื่อหนีไปกับผู้อื่น ยิ่งทำทาราวกว่าตอนนั้นเขายังไม่รู้ประสีประสา ยามนี้ถึงได้พบรักแท้เข้าแล้ว

ยังจะมีเซี่ยห่วนอวี๋อีกคน ตอนนั้นพี่ชายของเซี่ยห่วนอวี๋ยกเลิกการหมั้นหมาย สร้างความอับอายขายหน้าให้นาง ยามนี้ยังมีหน้ามามองนางด้วย

ความเกรี้ยวกราด สงสัยสมองจะมีปัญหา

“ท่านหญิงปิ่น ทุกคนกำลังแต่งกลอนเล่นกัน เหตุใดท่านไม่มาร่วมวงด้วยกันเล่า” เชียห้วนอวีโบกผ้าเช็ดหน้ามาทางนี้พลางส่งยิ้มให้ “รีบมาเร็ว”

“เฮอะ” ปิ่นฮั่วคร้านจะสนใจท่าทางเสแสร้งเป็นมิตรของเชียห้วนอวี นางหันหน้ามาสนทนาเรื่อยเปื่อยกับบงค์หญิงอันเล่อต่อ

ปิ่นฮั่วไม่เห็นแก่หน้าเชียห้วนอวีเช่นนี้ สร้างความแค้นระดากให้อีกฝ่ายไม่น้อย เชียห้วนอวีเงยหน้าขึ้นสบตากับหญิงสาวคนอื่นๆ ผืนยิ้ม “ท่านหญิงปิ่น อาจจะทำให้พวกเราผิด”

เข้าใจผิด เข้าใจอะไรผิด

ย่อมเป็นเรื่องที่สกุลเชียวถอนหมั้น

แม้สตรีในยุคนี้จะอิสระเสรีมากกว่าราชวงศ์ก่อน กระนั้นยังคงเป็นยุคสมัยที่บุรุษเป็นใหญ่ สตรีเป็นรองอยู่ดี หากฝ่ายชายเป็นฝ่ายถอนหมั้น แม้จะเป็นความผิดของฝ่ายชาย ทว่าฝ่ายหญิงกลับเสื่อมเสียชื่อเสียง

หากฝ่ายหญิงดีจริง แล้วเหตุใดฝ่ายชายถึงได้ขอถอนหมั้น ในเมื่อฝ่ายชายยืนยันขอถอนหมั้น ย่อมแสดงว่าฝ่ายหญิงจะต้องมีปัญหาอย่างแน่นอน

เดิมเป็นเรื่องที่สกุลเชียวทำไม่ถูก แต่เพราะความเสเพลไม่เอาไหนของสกุลปิ่น ข้าปิ่นฮั่วยังไม่ทำตัวสงบเสงี่ยมเรียบร้อยตามมาตรฐานของสตรีด้วยแล้ว ดังนั้นคนจำนวนมากจึงยอมรับคำพูดของเชียห้วนอวีมากกว่า

ถึงมีรูปโฉมงดงามแล้วจะมีประโยชน์ใด ในเมื่อคุณชายรองสกุลเชียวยังไม่ต้องการ

ความคิดเช่นนี้สร้างความสะอึกใจให้หญิงสาวสูงศักดิ์จำนวนมาก ทำให้พวกนางรู้สึกว่าคุณถนเองเหนือกว่าปิ่นฮั่ว แม้อย่างนี้พวกนางจะมึนงงทำอย่างไรบ้างที่เมื่อใดไม่พอใจก็ไม่ไว้หน้าผู้อื่น เมื่อใดที่ดีใจก็ให้เงินให้ทองเป็นของขวัญ ยิ่งไม่มีทางสวมเสื้อผ้าหุรราราคาแพงอย่างปิ่นฮั่ว

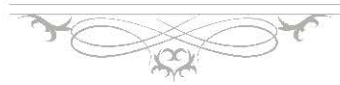
เพราะการทำเยี่ยงนี้ไม่ถูกต้อง ในฐานะที่เป็นสตรี สมควรจะมีทั้งความงดงามภายนอกและความลุ่มลึกภายใน สตรีที่เหมือนกับปิ่นฮั่วนับว่าตื่นเขินและสามัญเกินไป ทำให้วงศ์ตระกูลต้องอับอายขายหน้า

“เรื่องของเลิ่นอวี๊เป็นมาอย่างไร” องค์หญิงอันเล่อหนีวหน้า “ตอนนั้นมิใช่เขามาร้องห่มร้องไห้ขอแต่งงานให้เจ้าหรือ”

“จะสนใจไปทำไมว่าเป็นมาอย่างไรเพคะ” บันฮั่วใช้ส้อมเงินจิ้มผลไม้ใส่ปากริมฝีปากอวบอิมแดงสดราวกับผลท้อที่สุกฉ่ำจนองค์หญิงอันเล่ออดยักนิ้วแตะมันไม่ได้

“อยากถอนหมั้นก็ถอนหมั้นไปสิ นอกจากหน้าของเขาแล้วไม่มีส่วนใดที่หม่อมฉันชอบใจ” บันฮั่ววางส้อมลง นัยน์ตาคู่สวยของนางกะพริบบริบๆ จำได้ว่าในความฝันเลิ่นอวี๊มีจุดจบไม่ค่อยดี เขาถูกสักหน้าแล้วส่งตัวไปขายแดน

“เจ้าชมชอบบุรุษที่หน้าตาดีเช่นนั้น ไม่สู้แต่งงานให้ทรงเสียบ” องค์หญิงอันเล่อหัวเราะอย่างกั่นไม่อยู่ “บุรุษหัวเมืองหลวงไม่มีใครหน้าตาดีเท่าเขาอีกแล้ว”

“ทรงเลี้ยวหรือเพคะ” ปันฮั่วเคยได้ยินชื่อเสียงของเฉิงอันบัวผู้นี้มาก่อน เขาเป็นชายหนุ่มที่มีความสามารถและรูปลักษณ์ใ้ผู้เทียบเคียงผู้หนึ่งในเมืองหลวงที่เดียว มีทั้งฝีมือวาดภาพและเขียนพู่กัน ซ้ำยังเป็นชายหนุ่มรูปร่างมเหนือกว่าพานอัน^๖ เรียกได้ว่าออกจากจวนเมื่อใดจะต้องมีหญิงสาวไล่ตามเป็นแน่

“เหตุใดเล่า ไม่ถูกใจหรือ” องค์หญิงอันเล่อมองปันฮั่วด้วยใบหน้าอึมึม

“บุรุษที่มีทั้งรูปโฉมและความสามารถเช่นนี้ แม้แต่คนอย่างสื่อเพยเขียนยังเคยเอ่ยปากชม คงไม่ใช่เรื่องถูกใจไม่ถูกใจสำหรับหม่อมฉันเพคะ” ปันฮั่วคิดอย่างคนปลงตก “คนเช่นนี้เกิดมาน่าจะชมชอบสตรีที่เหมือนนางฟ้านางสวรรค์เป็นทุนเดิม หม่อมฉันคงไม่เข้าไปร่วมวงด้วยหรือเพคะ”

เท่าที่จำได้ ปันฮั่วเคยเจอทรงเลี้ยวเพียงไม่กี่ครั้ง ทุกครั้งที่พบคนผู้นั้นงมักรู้สึกว่อีกฝ่ายไม่ใช่คนธรรมดา แต่เป็นประตูลับบัวหิมะบนยอดเขาเทียนซาน เป็นดวงจันทร์ที่ลอยเด่นบนหนา ดังนั้นโลกของนางและเขาไม่มีทางมาบรรจบกันได้

เห็นปันฮั่วมิได้มีความรู้สึกชายหญิงกับเฉิงอันบัว ทำให้องค์หญิงอันเล่อคลายความกังวลลง “ยังดีที่เจ้าไม่เหมือนสตรีบางคนทีคลั่งไคล้ทรงเลี้ยว อย่างนี้ซ้าก็กว้างใจ”

^๖ เป็นบุคคลในสมัยราชวงศ์จิ้นตะวันตก (ค.ศ. ๒๘๗-๓๐๐) ได้รับการขนานนามว่าเป็นชายหนุ่มรูปร่างมคนแรกในสมัยโบราณ

ยามนี้ปันฮั่วจะมีจิตใจใคร่ครวญถึงชายหนุ่มคนใดได้เล่า เพียงคิดว่าอีกห้าปีนางจะไม่ได้เป็นท่านหญิงก็รู้สึกว่าได้หล้านี้มีแต่ความหดหู่เศร้าหมอง

มือกลางวันเป็นอาหารที่ทำจากบุญทั้งหมด ปันฮั่วนั่งอยู่ทางขวาขององค์หญิงอันเล่อ ทางซ้ายขององค์หญิงอันเล่อเป็นองค์หญิงคังหนิง ธิดาของน้องชายของฮองเต้ ความสัมพันธ์ระหว่างปันฮั่วและนางนับได้ว่าผิวเผินยิ่งนัก มิได้สนิทสนมกันแต่อย่างใด ปันฮั่วรู้ว่านางมีนิสัยเฉยชา ไม่ชอบร่วมวงสนทนากับตนเอง จึงได้แต่กำหน้าเลือกปฐพีตัวฮั่วอันใหญ่มากิน

“ท่านหญิงปันช่วงนี้ดูผ่ายผอมไม่น้อย ต้องดูแลร่างกายให้ดีนะเจ้าคะ” มีคุณหนูคนหนึ่งมองปันฮั่ว นำเสียงที่เอื่อยมีนัยชอบกล “สิเรื่องอะไรอย่าได้เก็บไว้ในใจ มิเช่นนั้นจะทำร้ายร่างกายเอาได้”

“ผอมแล้วสวมเสื้อผ้าจะงามกว่าเดิม ข้าสิเรื่องอะไรไม่เคยเก็บไว้ในใจอยู่แล้ว พูดออกมาในตอนนั้นเลย” ปันฮั่ววางตะเกียบ เช็ดมุมปากสะอาดดีแล้วจึงเงยหน้ามองหญิงสาวที่กำลังพูดกับนาง “เจ้ามาจากสกุลใด เหตุใดถึงไม่เคยเห็นหน้ามาก่อน”

“ฮั่วฮั่ว นางเป็นบุตรธิดาของใต้เท้าหลี่ หลี่เสี่ยวหฺวู ปกติจะรวมกลุ่มอยู่กับพวกเรา” องค์หญิงคังหนิงได้ยินแล้วให้หัวเราะเบาๆ ก่อนอธิบายให้นางฟัง “เจ้าจะไม่เคยเห็นได้อย่างไร”

ปันฮั่วเลิกคิ้ว เอื่อยเสียงเรื้อยเฉื่อย “ข้าไม่เคยเห็นมาก่อน” คิดจะหาเรื่องหัวเราะเยาะที่นางถูกเลื่อนอวี๋ถอนหมั้นแล้วยังแสรังพูดไปอีกทาง คนประเภทนี้ปันฮั่วไม่เคยไว้หน้าแม้แต่น้อย “คงเป็นเพราะคุณหนูหลี่แต่งกายเรียบง่ายเกินไป คนอย่างข้าชอบความสดใสเป็นทุนเดิม ใครที่ไม่ค่อยสะอาดตา ข้ายอมจำไม่ได้”

“ท่าน...” ขอบตาของหลี่เสี่ยวหฺวูเริ่มเป็นสีแดงเรื่อ น้ำตาปริ้มคล้ายจะหยดมิหยุดไหล ประจูดดอกไม้ที่ยังไม่ทันแบ่งบานดีก็ถูกพายุลมแรงพัดผ่าน จนต้องชูตัวเพื่อรอกการปกป้องจากผู้อื่นอย่างน่าสงสาร

“ท่านหญิงปัน” ลือเพยเซี่ยนเห็นแล้วอดขมวดคิ้วเล็กน้อยไม่ได้ มองปันฮั่วยิ้มๆ “ต้องทำถึงเพียงนี้ด้วยหรือ”

มีแต่ความเสียดกริบหัวโຕະ

บันฮั่วกั่มหน้าเคาะกั่มปู นางเอียงหน้ากล่าวกับองค์หญิงอันเล่อ “บุญี่ดีนะ เพคะ ทั้งสดทั้งหวาน”

องค์หญิงอันเล่อรู้ว่าบันฮั่วทำเป็นไม่ได้ยินคำพูดของสื่อเพยเขียน จึงยิ้มให้อย่างอ่อนใจ “ถ้าเจ้าชอบก็น่ากลับไปสักชะลอม”

คนทั้งโต๊ะต่างรู้ว่า บันฮั่วแสร้งไม่ได้ยินคำพูดของสื่อเพยเขียน จึงบังเกิดความรังเกียจบันฮั่วยิ่งกว่าเดิม นางถือดีที่ตนเองมีเสด็จมาเป็นองค์หญิงใหญ่จึงได้แสดงท่าทางสามทวารโดยไม่สนใจผู้ใด สื่อเพยเขียนเป็นถึงบุตรชองเสนาบดีชาวซึ่งเก่งกาจกว่าบิดาที่มีแต่ยศถาบรรดาศักดิ์ แต่ไร้อำนาจในมือของบันฮั่วมากมายนัก

การไม่ไว้หน้าสื่อเพยเขียนต่อหน้าผู้คนจำนวนมากเช่นนี้ เท่ากับเหยียบย่ำเกียรติของเสนาบดีชาวซัดๆ บันฮั่ว นางเสียดใจไปแล้ว

บันฮั่วเสียดใจหรือไม่พวกนางไม่รู้ รู้แต่ว่ายามนี้ไม่มีใครกล้าต่อแยกับนางอีก ไม่มีใครรู้ว่านางจะโต้ตอบกลับมาอย่างไร คนที่มีสมองปกติยามทำอะไรได้มักจะไม่ใคร่ครวญให้ดีกว่าก่อน แต่สำหรับคนไร้สมองทำอะไรได้ล้วนทำตามอารมณ์ มีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งกับนางเท่ากับยามเกียรติของปัญญาชน แต่หากไม่หาเรื่องทะเลาะกับนางก็จะอึดอัดคับข้องใจยิ่งนัก อย่าได้ต่อแยนางจะดีที่สุด

ทั้งเซี่ยหวันอวีและสื่อเพยเขียนถูกบันฮั่วทำให้อับอายแล้ว พวกนางยังจะหาเรื่องใส่ตัวทำไม

ไม่รู้ว่ามีหญิงสาวเหล่านี้รู้สึกไปเองหรืออย่างไร ก่อนหน้านั้นแม่บันฮั่วทำอะไรตามอำเภอใจก็จริง แต่ก็ยังไม่ถึงกับไม่เห็นแก่หน้าผู้อื่นเยี่ยงนี้ วันนี้นางเป็นอะไรไป เป็นไปได้ว่าเรื่องที่เสี้ยนอวีถอนหมั้นส่งผลต่อนางไม่น้อย นางจึงทำตัวเลยเถิดเช่นนี้

คนที่อยู่ในงานเลี้ยงไม่น้อยที่มีความคิดเช่นนี้ก็บังเกิดความเห็นใจนาง แต่ยังมีบางส่วนที่สะใจกับความโศครายที่นางพบเจอ

จากตัวอย่างของสื่อเพยเขียนและเซี่ยหวันอวี หลังจากนั้นจึงไม่มีใครกล้าหาเรื่องบันฮั่วอีก กระทั่งงานเลี้ยงชมดอกเบญจมาศเล็กกราก็ยังไม่มีใครกล้าพูดกับบันฮั่วสักคำ

“นิสัยของเจ้าไม่เปลี่ยนสักซางเถิด” ขณะที่องค์หญิงอันเล่อออกมาส่งบันฮั่ว... ก็อดถอนหายใจไม่ได้ “ยามนี้ดูเจ้าจะขี้โมโหมากขึ้น หากเป็นเช่นนี้ต่อไปอาจหาเรื่อง

ลำบากใส่ตัวได้ เจ้าจะอย่างไร”

“วันเวลาตีๆ เมื่อผ่านไปแล้วก็ลดน้อยลงวันหนึ่ง ขอเพียงวันนี้มีสุราก็เมาวันนี้” บันฮั่วตอบกลับอย่างไม่ใส่ใจ “เดิมพวกนางไม่มีใครชอบหอมมฉันอยู่แล้ว ถึงยามนี้จะพูดจาทักกับพวกนางตีๆ แต่เมื่อใดที่หอมมฉันตักอับ พวกนางก็ไม่วายหัวเราะเยาะหอมมฉันทันที แล้วเหตุใดหอมมฉันจะต้องฝันทำดีกับพวกนางด้วยเพคะ”

“ตักอับอะไรของเจ้า อยู่ตีๆ ไปนึกถึงเรื่องพวกนี้ทำไม” องค์หญิงอันล่ออดหัวเราะไม่ได้ “ระวังเถิด ถ้าเสด็จยาทรงได้ยีนจะโดนดูเอา”

บันฮั่วหัวเราะ มิได้พูดสิ่งใดมากไปกว่านี้ หลังจากอำลาองค์หญิงอันล่อแล้วจึงขึ้นก็ี่ยว

ร้านขายของเก่าที่มีชื่อในเมืองหลวง บันหวยมองแผ่นหยกที่เจ้าแสร้งนำออกมาให้ดูแล้วส่ายหน้า “ไม่ไหว ยังมีอันอื่นอีกหรือไม่”

“ท่านโหว ข้าน้อยมิกกล้าโกหกท่าน นี่เป็นของที่ดีที่สุดของร้านเราแล้ว” เจ้าแสร้งยิ้มประจบ “มิเช่นนั้นท่านสองดูของสิ่งอื่น”

“ไม่ดูแล้ว” บันหวยทำหน้าที่ผิดหวัง “รอเมื่อไรเจ้ามีของดี ข้าค่อยมาดูก็แล้วกัน”

“ได้ขอรับ ท่านโหวเดินตีๆ” เจ้าแสร้งถอนหายใจเฮือกหนึ่ง แม้จึงถึงโหวผู้นี้จะเรื่องมากไปหน่อย แต่ก็ใจกว้าง เมื่อไม่มีของใดถูกใจก็ไม่หาเรื่องลงกับพวกเขา นับว่าเป็นลูกค้าที่เอาใจง่าย แม้คนภายนอกจะลือกันว่าคนผู้นี้เสเพลไม่เอาไหน แต่พอค้าอย่างพวกเขากลับชอบจึงถึงโหวผู้นี้ยิ่งนัก

“ท่านโหว ดูเหมือนข้างหน้าจะเกิดเรื่องขอรับ” บ่าวรับใช้ข้างกายบันหวยที่ชื่อเสี่ยวจู้เดินเข้ามาใกล้ก็ยั่วพูดเสียงเบา “ไปต่อไม่ได้ขอรับ”

“เจ้าไปดูซิว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น” บันหวยรีบร้อนกลับจวน เขาได้ยินเสียงไววายระคนเสียงร้องไห้ แต่ชี้เกี่ยล่งให้เดินอ้อม จึงให้บ่าวรับใช้ไปถามดู

ไม่นานนัก เสี่ยวจู้วิ่งกลับมา “ท่านโหว ข้าน้อยถามมาแล้ว มีสองผัวเมียสูงอายุเข้ามาขายของป่าในเมือง แต่เจอพวกสิบแปดมงกุฎให้เงินอี่เปะปลอม

ยามนี้ตาเผ่าโมโหจนเป็นลมไปแล้วขอรับ”

ถ้าเป็นเมื่อก่อนปั่นหว่ายไม่มีทางใส่ใจเรื่องเล็กน้อยเช่นนี้แน่ แต่วันนี้เขายังไม่ได้ใช้เงินเลย จึงเกิดความเห็นใจขึ้นมาอย่างที่ไม่เคยจะเป็นได้ เขาล้วงเศษเงินออกมา “เอาเงินนี้ให้พวกเขาไป”

ปัญหาอะไรที่ใช้เงินแก้ไขได้ย่อมไม่เป็นปัญหา

“ขอรับ” เลี้ยวจู้รับเงินมา วิ่งเหยาะๆ เบียดเข้าไปท่ามกลางฝูงชน วางเงินให้ยายเผ่าที่ร้องไห้ด้วยความเสียอกเสียใจ “ท่านยายรับเงินนี้ไป แล้วเรียกหมอมาดูอาการให้ท่านตาเถิด”

“จะได้อย่างไร” ยายเผ่าเห็นเงินในมือแล้วตกใจจนหน้าเปลี่ยนสี นางเห็นคนที่น่าเงินมาให้สวมเสื้อผ้าฝ้ายชั้นดียิ่งมิกล้ารับเอาไว้ “ความหวังดีของใต้เท้าข้าน้อยขอรับไว้ด้วยใจ แต่เงินนี้มากเกินไป ข้าน้อยมิกล้ารับ”

“รับไปเถิดท่านยาย นี่เป็นเงินที่ท่านโหวของข้ามอบให้” เลี้ยวจู้เห็นสีหน้าของตาเผ่าเหลือองซีตจึงถอนหายใจคราหนึ่ง รีบยัดเงินใส่มือยายเผ่าก่อนหมุนตัวเดินกลับไปทางเดิม

“ช่างเป็นคนดีจริงๆ” ยายเผ่ามองเงินในมือด้วยใบหน้านองน้ำตา ลูกเข่าโขกศีรษะไปยังกัวยที่ปั่นหว่ายนั่งอยู่หลายครั้ง

มีคนหนุ่มแน่นแข็งแรงผู้หนึ่งเห็นจึงช่วยเรียกหมอให้นาง ไม่นานนักตาเผ่าก็ฟื้นขึ้นมา ยายเผ่าดีใจหัวเราะทั้งน้ำตา นางถามผู้คนที่มามุงดูอยู่รอบๆ ว่าใต้เท้าคนดีที่ช่วยนางเมื่อครู่คือใคร

“คนผู้นั้นข้ารู้จัก ป้าของเขาเป็นญาติห่างๆ กับบ้านข้า” ชายวัยกลางคนสวมเสื้อผ้าสะอาดเรียบร้อยเอ่ยปากเนิบช้าท่ามกลางสายตาของผู้คนรอบด้านที่มองอย่างชื่นชม “ได้ยินว่าครอบครัวของท่านรับใช้จวนโหวกันทั้งบ้าน เสื้อผ้าที่สวมใส่เป็นผ้าฝ้ายเนื้อดี มีเนื้อให้กินทุกวัน ทั้งยังคอยดูแลบารับใช้จำนวนมากในจวนโหวอีกด้วย”

“ที่แท้เป็นคนของจวนโหวนี่เอง” ชาวเมืองที่อยู่ด้านข้างรับรู้ ทว่าในเมืองหลวงมีท่านโหวผู้ได้รับพระราชทานบรรดาศักดิ์อยู่ไม่น้อย ดังนั้นจึงมีคนถามขึ้นอีกว่า “ท่านรู้ว่าเขาเป็นคนของจวนโหวใดหรือ”

“มีประวัติความเป็นมาใหญ่โตทีเดียว รู้จักองค์หญิงใหญ่หรือไม่ ท่านโหวคนนั้นก็คือโอรสขององค์หญิงใหญ่ จิ้งถึงโหว เมื่อครู่ที่นำเงินมาให้ยายเฒ่าก็คือคนของจิ้งถึงโหวไม่ผิดแน่”

บุตรขององค์หญิงหญิงเต๋อก็คือญาติผู้น้องของฮ่องเต้จ๋องปัจจุบัน ย่อมเป็นบุคคลที่ยิ่งใหญ่และเก่งกาจ

“ท่านโหวผู้นี้เป็นคนดีจริงๆ”

สุดท้ายแล้วชาวบ้านที่ไม่รู้เรื่องเชื้อพระวงศ์ในเมืองหลวงก็ได้บาทสรูปเช่นนั้นห่างไปไม่ไกลนัก ชายหนุ่มที่นั่งมองเหตุการณ์เบื้องหน้าเงิบๆ ในก๊วยหลังหนึ่งรองจนกระทั่งฝูงคนสลายตัวไปแล้วจึงได้ปล่อยผ้ามาลง “กลับจวน”

“ท่านปั่ว ไม่ไปจวนจงผิงปั่วแล้วหรือขอรับ”

“ไม่ไปแล้ว” น้ำเสียงเรียบเป็นการเป็นงานของชายหนุ่มดั่งแว่มาจากด้าโนไปวันพรุ่ง”

“ขอรับ”

ขณะที่ก๊วยเสี่ยวกลับไปทางเดิมได้ไม่เท่าไร มีก๊วยอีกหลังหนึ่งคลุมด้วยผ้าต่วนแดงสดถูกหามตรงมาทางนี้ เมื่อเห็นแล้วรู้ได้ทันทีว่าต้องเป็นก๊วยของสตรีสูงศักดิ์จากสกุลไคลี้สกุล

ชายหนุ่มเลิกม่านก๊วยขึ้น เห็นดอกโบตั๋นงามปักที่ผ้ามาหน้าก๊วย มีอัญมณีมีค่าประดับตรงกลางเสริมให้หรูหราตระการตา สายตาของเขากวาดผ่านทับทิมแดงที่ฝังยอดก๊วย ก่อนหึงผ้ามาลงช้าๆ

ยังดีที่ถนนสายนี้กว้างขวางพอจึงไม่จำเป็นต้องมีใครหลบเข้าข้างทาง ก๊วยผ้าต่วนสีแดงสดหลังนั้นจึงสวนทางกับก๊วยหลังค่าน้ำเงินคนละทิศทาง แม้จากไปไกลแล้วก็ยังได้ยินเสียงกระดิ่งดังกรังกรังไม่ขาดสาย

คราวนี้ปั่นหวยต้องเดินอ้อมไปไกลกว่าจะกลับถึงจวน แต่เมื่อคิดว่าวันนี้ตนเองได้ทำเรื่องดีๆ จึงเกิดความรู้สึกว่าแผ่นดินที่เอวเปล่งประกายแวววาวในพริบตา แม้แต่ตอนที่บุตรชายเข้ามาขอเงินก็ยังอดเพิ่มเงินให้อีกหนึ่งร้อยตำลึงไม่ได้

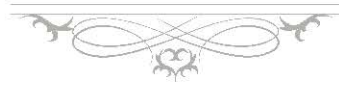
“ท่านพ่อ สกุลผู้ดีทั้งหลายใช้เงินกันที่เป็นพันตำลึง จวนของพวกเรา

ก็มีเงินเหมือนกัน พวกเราจะแพ้คนอื่นไม่ได้นะท่านพ่อ” บันเหิงสะบัดตัวเงิน
หนึ่งร้อยตำลึงไปมา “แบบนี้จวนโหวของพวกเราจะเอาหน้าไปไว้ที่ใด”

“จวนของพวกเราสีหน้ามีตากับเขาที่ใดเล่า อย่างไรก็ตามเราก็ไม่มีหน้าจะอาย
อยู่แล้ว” บันหวายเซียดอก “ไม่มีเรื่องอะไรก็ไม่ต้องออกไปเล่นเหลวไหล กลับเข้า
ห้องไปอ่านหนังสือไป”

บันเหิง “...”

ตัวอย่าง

ปั่นหัวลงจากเกี้ยว เอ่ยถามบ่าวรับใช้ที่เดินมารับนางว่า “ท่านโหวน้อยกลับมาหรือยัง”

“ท่านหญิง ท่านโหวน้อยกลับมาเมื่อครึ่งชั่วโมงก่อนแล้วเจ้าค่ะ” บ่าวรับใช้โค้งตัวตอบคำถาม “กำลังอ่านหนังสืออยู่ในห้องหนังสือเจ้าค่ะ”

“อ่านหนังสือรี” ปั่นหัวเลิกคิ้วขึ้นด้วยความประหลาดใจ น้องชายนางเป็นประเภทที่เข้าห้องหนังสือเมื่อไรจะเวียนหัวตาลายเมื่อนั้น ถ้าวันใดเขาสามารถบังคับตนเองให้อ่านหนังสือได้ วันนั้นคงจะมีฝนแดงตกแน่ๆ “ไป ข้าจะไปดูเขาหน่อย”

“ขงจื้อกล่าวว่าไม่กังวลว่าคนจะไม่เข้าใจตนเอง แต่กังวลว่าตนเองไม่รู้จักรัก...”

ปั่นหัวเพิ่งเดินมาถึงหน้าประตูห้องหนังสือได้ยินเสียงบันเหิงห้องตำราดังแว่วๆ นางผลักประตูห้อง เมื่อเห็นเขาทำท่าส่ายหน้าห้องตำราอย่างตั้งอกตั้งใจ จึงยกมือกอดอก “ยังจะแก้งอีก ที่เจ้าห้องคือ ‘หลุนอวี่’ แต่ในมือถือ ‘หลี่จี้’ เจ้านี้ช่างร้ายกาจเหลือเกิน”

“อย่างข้าเรียกว่าการท่องผสมผสาน ที่ตาเห็นคือ ‘หลี่จี้’ แต่ในใจท่องเป็น ‘หลุนอวี่’ อย่างนี้ถึงจะฝึกความจำให้ดียิ่งขึ้น” ปั่นเหิงได้กลับอย่างไม่รู้ลึกระดากใจแต่อย่างใด “ท่านที่เป็นสตรีจะเข้าใจอะไรกัน”

“หืม” ปั่นหัวเลิกคิ้ว “เจ้าว่าอะไรนะ”

“ข้า... ข้าไม่ได้พูดอะไรทั้งนั้น” ปั่นเหิงวางตำราในมือลง ยิ้มประจบอยู่ตรง

หน้าบ้านฮั่ว “ท่านพี่ ท่านพี่ก็รู้ว่าหัวข้าไม่ดี เมื่อครู่ข้าพูดไปเรื่อยเปื่อย”

บ้านฮั่วไม่สนใจเขา เดินตรงไปยังชั้นหนังสือ หยิบตำรา‘เมิ่งจื่อ’ขึ้นมาพลิกดู จึงพบว่ามีแต่ปกของ‘เมิ่งจื่อ’ แต่เนื้อหาข้างในเป็นหนังสืออ่านเล่นอะไรสักอย่าง... นางยังไม่ทันพลิกดู บ้านเหิงรีบแย่งหนังสือเล่มนั้นไปเสียก่อน

“ท่านพี่ พี่สาวคนดีของข้า เล่มนี้ท่านพี่ดูไม่ได้” หลังจากชิงหนังสือไปแล้ว บ้านเหิงยึดมันเอาไว้ในอกเลือ้อย่างรีบร้อน หนังสือประเภทนี้จะให้พี่สาวเขาเห็นไม่ได้ มิเช่นนั้นท่านแม่ต้องเล่นงานเขาไม่มีชิ้นดีเป็นแน่

“ถึงไม่ดู ข้าก็รู้ว่าข้างในเป็นอะไร ต้องเป็นหนังสือประเภทเขียนปีศาจ มีคุณหนูคุณชายเจอกันกลางป่ากลางเขาแล้วสาบานว่าจะรักกันไปจนตายประเภทนั้น” บ้านฮั่วบรายนวดูหนังสือที่อดอยู่เต็มชั้นวางหนึ่ง “เหตุใดวันนี้ถึงยอมอยู่บ้านเฉยๆ”

บ้านเหิงก้มหน้าไม่พูดไม่จา

“คงไม่ใช่ไปก่อเรื่องข้างนอกมาใช้หรือไม่” บ้านฮั่วมองเขาอย่างขឹងใจ “หรือไม่ก็มีเงินใช้”

“ก็...ก็ไม่ใช่เรื่องใหญ่โตอะไร” บ้านเหิงมองเพดานมองพื้นห้อง ซี่ไปที่นั่งด้านข้าง “นั่งก่อนแล้วค่อยๆคุย

“วันนี้ตอนที่ข้าขี่ม้ากลับมา จู่ๆมีคนวิ่งพรวดออกมาจากด้านข้างแล้วถูกม้าข้าเตะจนบาดเจ็บ” บ้านเหิงรู้สึกวาทนเองเป็นฝ่ายถูกให้ร้าย ทั้งที่ขี่ม้าช้าๆแล้วแต่กลับมีใครไม่รู้วิ่งออกมา ทำให้ม้าของเขาตกใจ จากนั้นคนผู้นั้นเลยถูกเตะจนกลิ้งไปกับพื้น

ม้าที่เขาขี่ตัวนี้เป็นม้าที่เสด็จยามอบให้ ได้ยินว่าเป็นม้าสายพันธุ์ดีที่เป็นของบรรณาการจากแคว้นนอกด่าน เป็นเชื้อสายของม้าโลहितแท้ๆ พลังเตะมหาศาล เขาสงสัยว่าคนที่ถูกเตะจะบาดเจ็บไม่น้อย

“แล้วต่อมาเป็นอย่างไร” บ้านฮั่วนินหน้า น้องชายของนางวันๆเอาแต่เที่ยวเล่นไม่ทำงานทำการก็จริง แต่ไม่ใช่คนที่ขี่ม้าแล้วทำให้คนบาดเจ็บกลางตลาดแน่นอน

“ต่อมาข้ากำลังจะพาเขาไปหาหมอ จู่ๆมีคนหลายคนพุ่งออกมาจากด้านข้าง

ดึงตัวคนผู้นั้นขึ้นมาแล้วพาหนีไป ข้ายังตั้งตัวไม่ทันด้วยซ้ำ” ปันเหิงคลำหัวที่ไม่ค่อยฉลาดปราดเปรี๊ยะของตนบ่อยๆ “ท่านพี่ว่าเรื่องนี้สมควรทำอย่างไรดี”

“แจ้งทางการลิ” ปันฮั่วปอกเมลิ็ดถั่วในจานกินไปพูดไปอย่างไม่เห็นเป็นเรื่องสำคัญ “พวกเราหาตัวคนไม่เจอ แล้วไม่อยากถูกหาเรื่องลับหลัง เช่นนั้นก็นำเรื่องไปแจ้งทางการอย่างเปิดเผยเสียก่อน”

“หากพวกนั้นจับตัวข้าไปจะทำอย่างไรดี”

“เจ้ามีสมองหมูหรือ” สายตาของปันฮั่วมองปันเหิงที่โง่เขลาอย่างหงุดหงิด “เจ้าไม่รู้จักพูดหรือว่าวันนี้เห็นคนที่ดูเหมือนจะถูกคนตามฆ่าวิ่งมาชนม้าที่เจ้าขี่อยู่ เจ้าเกรงว่าจะเกิดเรื่องอะไรขึ้น เลยนำเรื่องมาแจ้งทางการ อีกอย่างหนึ่ง...” ปันฮั่วลูบกำไลหยกโลหิตที่ข้อมือ “ยามนี้ใครกล้าทำอะไรเจ้ากันแล้ว”

“ก็จริง” ปันเหิงนึกถึงว่าอีกห้าปีว่าจวนไหวจะเกิดเรื่อง จึงมั่นใจขึ้นมาเต็มเปี่ยมทันที “ถ้าไม่ไปถูกตามฆ่าแล้วจะทำอย่างไร”

“เจ้ารู้จักคำว่าตุ๋นหรือไม” ปันฮั่วบดมือพลางลุกขึ้นยืน “เจ้าจะไปสนใจทำไมว่าใช่หรือไม่ใช่ เอาตนเองให้พ้นก่อนแล้วค่อยว่ากัน”

“ข้าเข้าใจแล้ว จะไปประเดี๋ยวนี้” แม้สมองของปันเหิงจะไม่ค่อยดีนัก แต่เขามีข้อดีข้อหนึ่งคือเชื่อฟังคำแนะนำของผู้อื่น ดังนั้นเมื่อได้ยินปันฮั่วพูดเช่นนั้น เขาก็ทำตามอย่างว่างาย

ยามย่ำค่ำ จ้าวตงอัน ผู้มีตำแหน่งเป็นเสี้ยนหนวย ผู้บังคับการดูแลความปลอดภัยภายในเมืองหลวงเตรียมตัวเปลี่ยนเครื่องแบบเพื่อกลับบ้านไปกินข้าว พลันได้ยินมือปราบเข้ามารายงานว่าหายาหึงถึงโหวมาแจ้งความ

ขุนนางชั้นแปดเล็ก ๆ ผู้รับหน้าที่ดูแลความปลอดภัยภายในเมืองหลวงทำให้เจ้าตงอันใช้ชีวิตราวกับตกอยู่ในวังน้ำวน อยู่ท่ามกลางกองไฟที่ร้อนแรงมาตลอด เพราะที่นั่นอยู่เบื้องพระบาทของฮ่องเต้ เรื่องเล็กๆ เรื่องหนึ่งอาจกลายเป็นเรื่องใหญ่ได้ อีกทั้งเมืองหลวงมีชนชั้นสูงอยู่มากมาย แม้แต่สามัญชนยังอาจจะมีญาติพี่น้องที่มีฐานะซื่อเสียงอยู่สักบ้านสองบ้าน ดังนั้นเพื่อความสงบสุขของเมืองหลวงทำให้เขาเคร่งเครียดกับการทำงานยิ่งนัก

ยามนี้เมื่อได้ยืนยันว่ายาพิษจิ้งจิงถึงโหมมาถึง ข้ายังต้องการกำลังใจ ทำให้เขาเกือบกระอักเลือดออกมา

หลานชายสายตรงขององค์หญิงใหญ่ มีเรื่องใดที่แก้ไขไม่ได้ ถึงจะมีเรื่องจริงก็สมควรไปหาได้ให้ผู้ว่าการเมืองหลวง จะวิ่งมาหาขุนนางตัวเล็ก ๆ ขึ้นแปดอย่างเขาเพื่อกำลังใจไปทำไม แม้จะคับข้องใจเพียงใด แต่หัวหน้าจ้าวมิกกล้า ซักสิทธิ์ให้เห็น รีบลุกขึ้นจัดเครื่องแต่งกายแล้วก้าวยาว ๆ ออกไป

เพิ่งเดินมาถึงหน้าประตู เห็นชายหนุ่มอายุน้อยสวมชุดผ้าไหมหรูหรา สวมรัดเกล้าหยก คาดสายคาดผ้าไหมยืนอยู่ในที่ว่าการ ดูแล้วคล้ายชายหนุ่มที่สุภาพเรียบร้อยคนหนึ่ง

นำเสียดายที่ดูแล้วคล้ายเท่านั้น

“ข้าจ้าวตงอันคารวะท่านโหวน้อย”

“ได้เท่าจ้าวเกรงใจไปแล้ว” บันเหิงเห็นว่าจ้าวตงอันยังอายุไม่มาก ทว่าศิระะกลับมีผิวขาวอวบไม่่น้อย จึงเกิดความเห็นใจยื่นมือประคองเขาเอาไว้ “ที่เข้ามาวันนี้เพื่อกำลังใจกับท่าน”

หัวหน้าจ้าวใจหายวูบ “ไม่รู้ว่าท่านโหวน้อยต้องการกำลังใจเรื่องใด”

“อาจมีคุณถูกฆ่าตาย”

ฆ่า ฆ่าคน

หัวหน้าจ้าวแทบจะประสาทเสียอยู่แล้ว อยาคิดว่าเป็นท่านโหวน้อยแล้ว จะพูดจาเหลวไหลเพื่อจ้อได้ เรื่องที่เกี่ยวข้องกับชีวิตคนมิใช่เรื่องเล็กๆ

บันเหิงไม่สนใจว่าจ้าวตงอันจะประสาทเสียเพียงใด เล่าเรื่องที่เขาประสบมาเมื่อบายให้ฟังคร่าว ๆ สุดท้ายยังถอนหายใจเฮือกหนึ่ง “คิดว่าคนผู้นั้นได้รับบาดเจ็บแล้วยังถูกคนที่ไม่รู้ว่าเป็นใครพาตัวไป ข้ารู้สิกรรมนกรบายนึก คิดไปคิดมาคิดว่ามากำลังใจจะดีกว่า ได้เท่าจ้าวคงไม่หาว่าข้าทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่หรอกนะ”

จ้าวตงอันมีหรือจะพูดอะไรได้ ได้แต่เดินไปส่งบันเหิงออกจากที่ว่าการเมืองหลวงอย่างนอบน้อม ข้ายังชมว่าเขาเป็นชาวเมืองต้าเย่ที่ดีอีกด้วย

“ได้เท่า เรื่องนี้จะทำอย่างไรดีขอรับ” รองจนกระทั่งบันเหิงจากไปแล้ว

เจ้าพนักงานในนั้นได้แต่มองจ้าวตงอันอย่างลำบากใจ “พวกเราจะสู้หรือไม่”

“ทายาทจึงถึงโหวมาแจ้งความด้วยตนเอง เจ้าว่าสู้หรือไม่สู้แล้ว” จ้าวตงอันถอนหายใจ “ไม่เพียงต้องสู้ แต่ยังต้องสู้บางอย่างอีกเกริกด้วยซ้ำ เพียงแต่จะสู้เป็นคติฆ่าคนตายไม่ได้ และเพื่อเพิ่มความปลอดภัยให้เมืองหลวง จำเป็นต้องเพิ่มกำลังคนเดินตรวจตราให้มากขึ้น”

แม้เจ้าพนักงานผู้นั้นจะไม่ค่อยเข้าใจว่าเหตุใดต้องทำเช่นนี้ แต่ยังคงจัดการไปตามความต้องการของหัวหน้าจ้าว

จ้าวตงอันและผมที่เริ่มเป็นสีดอกเลาอย่างหงุดหงิด รู้สึกว่าผ่านคืนนี้ไปแล้ว ผมชาวบนศีรษะของเขาคงจะเพิ่มมากกว่าเดิมอีกหลายเส้น

“ท่านพี่ ข้าจัดการเรื่องนี้เรียบร้อยแล้ว” บันเหิงวิ่งมาหาเป็นอ้าวที่เรือนของนางอย่างตื่นเต้น หลังจากตีม้าซาไปสองถ้วยจึงเอ่ยอย่างพึงพอใจว่า “เสียน่วยผู้นั้นยังเอ่ยชมจนข้ารู้สึกว่าคุณเหมือนดอกไม้เข้าไปทุกที่ ข้าฟังแล้วยังหน้าแดงไปหมดไม่รู้ว่าเขาพูดออกมาได้อย่างไร”

“วางใจเถิด เมื่อใดที่เจ้าไม่ได้เป็นท่านโหวน้อยแล้ว ไม่มีใครทำผิดต่อจิตสำนึกด้วยการชมเจ้าอีกแน่” บันฮ้วนนั่งบนเก้าอี้ไท่เพยไม่ขยับไปไหน ยืนมือให้สาวใช้เคลือบลิปให้ตนเอง “ยามนี้ยังมีคนยินดีชมเจ้า เจ้าก็จงชื่นชมกับมันให้เต็มที่”

“ท่านพี่เป็นที่สาวแสนดีของข้าจริง ๆ” บันเหิงกระเถิบมาข้างกายบันฮ้วน จ้องมือของนางอยู่ครู่ใหญ่ ก่อนเอ่ยอย่างไม่มีปรีมิขลุ่ยว่า “ท่านพี่ ข้าเพิ่งเห็นว่ามีมือของท่านพี่สวยจริงๆ”

“อืม ข้าก็รู้สึกเช่นนั้นเหมือนกัน ยินดีด้วยที่เจ้าอยู่กับข้ามานานถึงสิบห้าปี ที่สุดก็ค้นพบความจริงข้อนี้” บันฮ้วนพยักพืดหน้าให้เขา “กล่องใส่ตำราทางโขนมีตัวแลกเงินอยู่สองสามใบ เจ้าหยิบไปใช้สิ”

“ท่านพี่ ข้ารู้ว่าในเวลานี้ท่านพี่ดีกับข้าที่สุด” บันเหิงหาตัวแลกเงินพบแล้วเอาใส่อกเสื้อด้วยความดีใจ “เหตุใดท่านพี่ถึงรู้ว่าข้ากำลังเงินขาดมืออยู่พอดี”

“มีตอนใดบ้างที่เจ้าเงินไม่ขาดมือ” เรียวกิ้วที่งดงามของบันฮ้วนเลิกขึ้นน้อยๆ

“เงินพวกนี้เจ้าเอาไปกีดจิ้งหรีด ซนโก่ได้ แต่ห้ามไปที่โอ้จอร์แม่แต่ก้าวเดียว ถ้าเจ้ากล้าฝ่าฝืน ถึงตอนนั้นไม่ต้องให้ท่านพ่อท่านแม่จัดการ ข้าจะจัดการเจ้าเป็นคนแรก”

บันเหิงนึกถึงเรื่องที่พี่สาวเคยเรียนวิชาหมัดมวยกับท่านปู่มาก่อน จึงรีบสาบานอย่างหนักแน่นว่าไม่มีทางไปหอคณิกาและบ่อนพนันพวกนั้นแน่นอน

ท่านปู่เคยเป็นแม่ทัพใหญ่นำทหารออกศึกทำสงครามพาดฟันกับศัตรูมาก่อน อดีตต้องได้รับสังขมท่านปู่ว่าเป็นแม่ทัพใหญ่อันดับหนึ่งแห่งราชสำนัก แต่น่าเสียดายที่ภายหลังท่านปู่บาดเจ็บที่แขนระหว่างการศึก จากนั้นก็ได้เข้าสู่สมรภูมิรบอีกเลย

ได้ยินว่าขณะที่ท่านปู่มีชีวิตอยู่นั้นเอ็นดูพี่สาวของเขามาก คอยดูแลปกป้องราวกับนางเป็นแก้วตาดวงใจ เงินทองของมีค่ามากมายนำมาให้พี่สาวของเขา ราวกับเป็นของไร้ราคา และนั่นทำให้พี่สาวของเขามีนิสัยเช่นทุกวันนี้

วันหนึ่งในปลายเดือนก่ำ ปันหวายออกจากจวนแต่เช้าตรู่ กระทั่งใกล้ถึงเวลาห้ามออกจากเคหสถานยามวิกาลจึงได้กลับจวน คนในครอบครัวทั้งสามเห็นเคหะดินตูดอยู่ที่ชายเลื้อย ลีหน้าท่าทางมีลึบลมคมในต่างก็แปลกใจว่าเขาไปที่ใดมา

“ข้าฝังเงินสองไหไว้ในจวนนอกเมืองของพวกเรา” ปันหวายกระซิบเบาๆ “แม่แต่บ่าวรับใช้ก็ไม่รู้ว่าข้าเอาของไปฝังวันนี้”

อินซื่ออดเอ่ยไม่ได้ “ฝังไว้ที่จวนนอกเมืองจะมีประโยชน์อันใด ถึงเวลาช่องต้องค้ำใหม่ทรงบริบทของพวกเรา แล้วพวกเราจึงจะเข้าไปที่นั่นได้อีกหรือ”

ปันหวายได้ยินแล้วตะลึงงันไปทันที เขาคิดแต่ว่าหากจวนไหนถูกตรวจค้นจะได้มีที่เก็บเงินสำรอง กลับลืมนึกไปว่าหลังจากนั้นแม่แต่จวนนอกเมืองก็คงไม่ใช่ของเขาอีกต่อไป เมื่อคิดถึงตรงนี้ เขารู้สึกห่อเหี่ยวใจขึ้นมาทันที ที่ทำไปวันนี้เท่ากับเสียแรงเปล่า

ทว่ากลับจุดประกายความคิดให้กับปันฮั่ว แม่มีอาจฝังเงินทองไว้ที่จวนนอกเมืองได้ก็จริง แต่ตามป่าเขาที่รกร้างไร้ผู้คนสามารถนำไปฝังได้ วันพรุ่งนี้กับบันเหิงจะพาคนไปสำรวจดูให้ท้าวว่ามีที่ใดที่ไม่ถูกคนพบเห็นได้ง่าย จากนั้นเมื่อ

พวกนางถูกบริษัทรพย์ก็สามารถขุดเงินทองที่ฝังเอาไว้ออกมาใช้ จะต้องฝังเอาไว้หลายๆ ที่ เผื่อถูกผู้อื่นพบเข้าก็ยังมีปลาที่รอดแห่ไปได้

เช้าตรู่วันรุ่งขึ้น พี่น้องสกุลบันพาองค์ภักซ์จำนวนหนึ่งออกนอกเมืองโดยอ้างว่าให้บันเหิงฝึกฝนร่างกาย บันฮั่วให้บันเหิงแบกกระสอบทรายสองกระสอบขึ้นเขาโดยไม่ให้องค์ภักซ์ช่วยเหลือแต่อย่างใด

“วิชาหมัดมวยที่ท่านปู่สอนไว้จะทำให้ขาดตอนที่เจ้าไม่ได้เป็นอันขาด” วันนี้นับฮั่วตั้งใจสวมชุดขี่ม้าที่เคลื่อนไหวได้อย่างทะมัดทะแมง นางเอย่กับองค์ภักซ์ที่ติดตามอยู่ด้านหลัง “พวกเจ้าไปเฝ้ารอบนอกเอาไว้”

เหล่าองค์ภักซ์คิดว่าท่านหญิงจะสอนวิชามวยที่ลับทอเฉพาะสกุลบันให้ท่านโหวนน้อย จึงล่าถอยออกไปอย่างรู้กาลเทศะ

ถ้าใครรู้เข้าว่าลักลอบฝึกวิชาของผู้อื่น นับเป็นความผิดมหันต์อย่างหนึ่ง พวกเขาทำงานอยู่จวนโหวสบายดีอยู่แล้ว ไม่ต้องการหาเรื่องเดือดร้อนให้ตนเอง

“ยังจะยืนบื้ออยู่อีก รีบขุดเข้าสิ” บันฮั่วหยิบเสียมด้ามเล็กที่ซ่อนอยู่ในกระสอบออกมา คุณเข้าข้างหนึ่ง ลงมือขุดดิน

“ท่านพี่ มือข้างจะหักอยู่แล้ว” บันเหิงทำหน้าที่เหยงเก สะบัดแขนที่ทิ้งเมื่อยทั้งปวด คุณเข้ารับชะตากรรมด้วยการขุดดินที่พื้น ส่งเสียงฮ่าๆ ฮึบๆ ประกอบการฝึกมวยเป็นระยะเพื่อมิให้องค์ภักซ์เกิดความสงสัย

สองพี่สองลงมือขุดดินกันอย่างจริงจังจนไม่รู้ว่ามีคนเดินตรงมาทางนี้

“พวกท่านทำอะไรกันอยู่”

๖

การเคลื่อนไหวของบันฮั่ว และบันเหิงซังก็ลงพร้อมกัน ทั้งสองหันหน้ากลับไปมอง เห็นชายหนุ่มสวมชุดผ้าไหมสีเรียบ สวมรัดเกล้าเงิน เมืองครีฑ์สองนายยืนอยู่ด้านหลัง ห่างจากพวกนางไปไม่กี่ก้าว ดูแล้วเหมือนเพิ่งออกมาจากป่าด้านใน

บันฮั่วยัดเสียมใส่มือบันเหิงหน้าตาเฉย ลูกขึ้นปัดดินที่ติดชายเสื้อ แต่กลายเป็นว่ามือของนางเปื้อนดิน ยิ่งปัดก็ยิ่งสกปรก บันฮั่วจึงปล่อยเลยตามเลย ยกมือค้ำบั้น เช่นคนระดับเดียวกัน “การะเจิงอันบัว ข้ากับน้องชายกำลังเล่นซ่อนสมบัติกันอยู่”

“ซ่อนสมบัติ” หรงเสียมองสองพี่น้องที่มีเศษดินติดตามตัวและใบหน้า หากมีโซ่ชุดขี่ม้าที่ทั้งสองคนสวมใส่อยู่ปักลวดลายละเอียดงดงามแล้ว คงไม่มีทางรู้ว่าพวกนางเป็นบุตรธิดาของชนชั้นสูง

“น้องชายข้าอายุยังน้อย อ่านนิทานมาหลายเรื่อง เลยอยากจะทำดี เลียนแบบคนรุ่นก่อนที่ได้ฟังมา” บันฮั่วหันหน้ามาส่งสายตาให้บันเหิงหุบปาก “อย่างเช่นให้คนที่มีความยากจนที่เขาดังเอาไว้ แล้วช่วยให้คนผู้นั้นหลุดพ้นจากความทุกข์ยากหรือความเจ็บป่วย”

สีหน้าของหรงเสียมดูราวกับมีอาจสรรหาคำได้ตอบได้ชั่วขณะ แต่แล้วเขาก็กลับคลี่ยิ้มอย่างรวดเร็ว ล้วงผ้าเช็ดหน้าส่งให้บันฮั่ว “น้องชายของท่านเป็นผู้มีจิตเมตตา”

“ขอบคุณไม่ต้องหรอก” บันฮั่วจับแขนเสื้อขึ้นมาเช็ดหน้า ผ้าเช็ดหน้าผืนเล็กเพียงนั้นจะเช็ดสะอาดได้อย่างไร หรงเสี่ยวผู้นี้รูปร่างหน้าตาดีจริงๆ อยู่ใกล้เพียงนี้ยังดูสมบุรณ์แบบ เลื่อนอวีที่ยกเลิกการหมั้นหมายกับนางคนล่าสุดยังผิวพรรณดีไม่เท่าเขา จมูกก็ไม่โด่งเท่าเขา

เห็นบันฮั่วไม่ยอมรับผ้าเช็ดหน้าของตนเอง หรงเสี่ยวยิ้มน้อยๆ เก็บผ้าคืนมา “ต้องการให้พวกเราช่วยอะไรหรือไม่”

“ช่างเถิด เรื่องนี้ต้องลอบทำ ถ้าใครเจอเข้าก็หมดความลึกซึ้งพอดี” บันฮั่วเตะกระสอบสองใบพลางเอ่ยกับบันเหิง “ไปเรียกกองครึกษ์มาเก็บกวาดแถวนี้”

“อ้อ” บันเหิงเห็นว่ามีโอกาสหนีไปจากบรรยากาศพิลึกพิลั่นนี้แล้วจึงลุกปรวตขึ้นจากพื้น หมุนตัววิ่งออกไปด้านนอกทันที ถูกคนพบเห็นขณะทำเรื่องโง่เขลาเช่นนี้ ถึงแม้เขาจะหน้าไม่อายเพียงใด ก็ยังเกิดความก้อกระตาคจนอยากจะซุกหน้าลงหลุมที่ขุดเมื่อครู่เหลือเกิน

“ข้ามิได้ตั้งใจรบกวนการชมทิวทัศน์ของเจิงอันบัวแต่อย่างใด ขอตัวก่อน” รองน้องครึกษ์เข้ามายกกระสอบทรายที่ซุกเงินเอาไว้ด้านในไปแล้ว บันฮั่วหันมายกมืออำลาหรงเสี่ยว “ขอตัว”

หรงเสี่ยวโค้งตัวขอขมา “ขำรบกวนการละเล่นของคุณหนูกับน้องชาย ขอคุณหนูอย่าได้ถือสา”

“ท่านเกรงใจเกินไป เช่นนั้น...เชิญท่านตามสบาย” ถ้าเป็นยามปกติที่นางแต่งกายเต็มยศ บันฮั่วย่อมยินดีอยู่กับชายหนุ่มรูปงามเช่นหรงเสี่ยวให้นานอีกสักหน่อย แต่ยามนี้นางแต่งกายทะมัดทะแมง ซ้ำยังทำทรงผมเช่นบุรุษ มีเศษดินติดตามตัว สภาพเช่นนี้ให้อยู่คุยกับคนอื่นนานอีกสักหนึ่งประโยคเท่ากับเป็นการลบหลู่ความงามของนาง

“คุณหนูเดินช้าๆ” หรงเสี่ยวคำนับบันฮั่วอย่างคนระดับเดียวกัน บันฮั่วจำต้องคำนับกลับ นางหมุนตัวเตะดินใส่หลุมที่ขุดไว้สองสามทีก่อนวิ่งกระโดดกกระเดกหายไป

ความเงียบสงบกลับคืนสู่รอบด้านอีกครั้ง หรงเสี่ยวมองหลุมที่ถูกขุดเบื้องหน้า หัวเราะเบาๆ ก่อนเอ่ยด้วยน้ำเสียงเย็นชา “สืบได้ความแล้วหรือไม่”

“เรียนท่านมัว ท่านหญิงปิ่นและน้องชายขึ้นเขาโดยไม่ตั้งใจจริง ๆ ขอรับ” ชายวัยกลางคนเดินออกมาจากพุ่มหญ้าด้านหลัง “ว่ากันว่าสองพี่น้องเป็นลูกผู้ดี มีสกุลที่รู้จักกันดีในเมืองหลวงว่าวัน ๆ ไม่ทำอะไรเป็นขึ้นเป็นอันขอรับ”

“ท่านหญิงปิ่นรี” ทรงเสียดคิด “ผู้ที่ถูกถอนหมั้นเมื่อหลายวันก่อน คนนั้น”

“ถูกต้องขอรับ” ชายวัยกลางคนคิดในใจว่านอกจากจวนจึงถึงโหวแล้ว ในเมืองหลวงยังจะมีสักที่สกุลที่สามารถเลี้ยงบุตรธิดาให้โตขึ้นมาได้โดยวัน ๆ ไม่ทำอะไร แต่นำเงินทองมาฝงเล่นอย่างนี้

ทรงเสียดเดินไปหยุดอยู่ข้างทางลงเขา มองสองพี่น้องที่ค่อย ๆ เดินลงไปตามทางสายเล็กเรื่อย ๆ เอ่ยด้วยน้ำเสียงที่ไม่บ่งบอกความรู้สึกว่า “สองพี่น้องดูจะสนิทสนมกันดี”

“พวกเขาเป็นพี่น้องบิดามารดาเดียวกันขอรับ ย่อมสนิทสนมกันดี” หลังจากบ่าวรับใช้ข้างกายทรงเสียดตอบกลับมาเช่นนี้ ลู่ ๆ รวากับนึกถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมาได้ รีบหุบปากด้วยความตกใจ

“ท่านพี่ ที่ท่านพี่โกหกเมื่อครู่ใช้ไม่ได้นะ” ปิ่นเหิงพูดอย่างไม่พอใจ “คุณชายลูกผู้ดีมีสกุลในเมืองหลวงอย่างข้าจะไปทำเรื่องที่น่าเบื่อนั้นได้อย่างไร”

“ถ้าเจ้าเก่งจริงก็พูดเองสิ” ปิ่นฮั่วรับผ้าเช็ดหน้าห้องครีกร์หญิงส่งให้มาเช็ดหน้าเช็ดตา “ข้าโตเพียงนี้แล้ว ยังไม่เคยขายหน้าอย่างนี้มาก่อน”

ปิ่นเหิงพึมพำเบา ๆ “แต่ท่านพี่ก็เอาเข้าไปเป็นหนึ่งหน้าไฟไม่ได้”

“เคยได้ยินคำว่ารับเงินคนอื่นแล้วมีอ้อนบ้างหรือไม่” ปิ่นฮั่วเห็นท่าทางไม่พอใจของปิ่นเหิงแล้ว กลับผ้าเช็ดหน้าอีกด้านเช็ดคราบดินที่ติดไปหน้าของเขา พลังพูดปลอบใจเบา ๆ “เอาน่า ข้าไม่รู้อะไรดีนี่ จะให้เขาสงสัยการกระทำของพวกเราไม่ได้”

ปิ่นเหิงรับผ้าเช็ดหน้ามาเช็ดหน้าลวก ๆ สองสามที “นี่ก็ยิ่งเข้าตุ้ เขาริ่งไปทำอะไรข้างบน ไปดูทิวทัศน์หรือ”

“คุณชายที่มีรสนิยมเหล่านี้ อาจมีนิสัยประหลาดอยู่บ้าง บางทีเขาอาจจะ

ค้ำคินอยู่บนเขา ตูตาวดูพระจันทร์แต่งโคลงแต่งกลอนอยู่ตลอดทั้งคืนกระมัง”
 ปันฮั่วถลิ่งตาใส่บันเหิง “เจ้าจะไปยุ่งกับเขาทำไม”

บันเหิงมองรอบกาย ก่อนกระซิบบ้างหูปันฮั่ว “ท่านพี่ว่าองค์ตั้งค์ใหม่
 ในฝันรูปงาม ไม่ใช่คนสกุลเจียง จะเป็นเจิงอันบัวหรือไม่”

“จะเป็นไปได้อย่างไร” ปันฮั่วส่ายหน้า “พวกสุภาพชนเช่นนี้ดูไม่เหมือนคน
 ที่ทำเรื่องเช่นนั้น”

“คนเราไม่รู้ใจ ท่านพี่ไม่สงสัยเขาเพียงเพราะเขามีบุคลิกงามสง่าเป็น
 สุภาพชนไม่ได้หรอก” บันเหิงส่งเสียงฮึมฮ่อม “เหล่าพระสนมในวังหลวงมีใครบ้าง
 ที่ไม่อ่อนหวานเรียบร้อย งดงามมีเสน่ห์ แต่นิสัยแท้จริงเป็นอย่างไร แม้แต่ตัว
 พวกนางเองก็อาจจะลืมนไปแล้วด้วยซ้ำ”

“ใครจะสร้างทำเป็นสุภาพชนมาได้ตั้งหลายปี แบบนั้นไม่ถือัดตายหรือ”
 ปันฮั่วคิดแล้วคิดอีก คิดว่าความเป็นไปได้เช่นนี้มีไม่มาก “เหล่าหญิงงามใน
 วังหลวงก็แค่สร้างทำเป็นอ่อนหวานเรียบร้อยต่อเบื้องพระพักตร์ฝ่าบาทเท่านั้น
 แต่ความสามารถและความงามสง่าของเจิงอันบัวไม่ใช่ขงเสสร้างได้”

“ก็จริง” บันเหิงพยักหน้ารับ “ถ้าให้ข้าวางท่าอย่างนี้ไม่เกินสามวันข้าก็ทน
 ไม่ไหวแล้ว”

สองคนพี่น้องขี่ม้าเคียงกันไปเรื่อย ๆ ที่ประตูเมืองมีคนเข้าแถวเพื่อรอ
 เข้าเมืองจำนวนมาก คนชั้นสูงอย่างเช่นปันฮั่วยอมไม่ต้องเข้าแถว นางอยู่บน
 หลังม้า ได้ยินเสียงเด็กน้อยร้องไห้จ้าดังแว่วมา

มองตามเสียง เห็นหญิงสาวสวมเสื้อผ้าเนื้อหยาบอุ้มเด็กน้อยอายุประมาณ
 สองขวบ สีหน้าของนางเต็มไปด้วยความกังวลและร้อร่น ไม่ว่าจะปลอบเด็กน้อย
 อย่างไร เด็กก็ยังไม่หยุดร้องเสียที จนนางหน้าตาเหยเก

ปันฮั่วลดแล้ในมือที่เงือขึ้นลง ส่งเสียงฮึมเบาๆ ก่อนพลิกตัวลงจาก
 หลังม้า เดินมาหยุดเบื้องหน้าหญิงสาว “บุตรของเจ้าเป็นอะไรไป”

หญิงผู้นั้นเห็นสาวน้อยตรงหน้าแต่งกายเฉกเช่นบุรุษ สวมเสื้อผ้าไหมราคา
 แพง รองเท้าปักลายหงส์ ประดับไข่มุกอยู่ด้านบน จึงเดาได้ว่าอีกฝ่ายคงเป็น
 คุณหนูจากสกุลผู้ดีในเมืองหลวง นางคิดว่าลูกของตนร้องไห้เสียงดัง สร้าง

ความรำคาญให้อีกฝ่าย จึงรีบขอมาอย่างลนลาน “ขอภัยที่ทำให้ท่านรำคาญ ข้าน้อยจะกล่อมเขาให้หยุดร้องประเดี๋ยวนี้”

บันฮั่วเห็นเด็กน้อยในอ้อมแขนของนางหน้าตาแดงก่ำ ริมฝีปากมีสีผิปกติอย่างเห็นได้ชัด จึงรีบเอ่ยว่า “ลูกของเจ้าไม่สบายหรือ”

หญิงสาวที่มีหน้าตาเป็นกังวลพยักหน้ารับ น้ำตาเอ่อล้นหน่วยตา แต่มีกลิ่นปล่อยให้มันไหลออกมา

บันฮั่วมองชาวบ้านที่เข้าแถวยาวเหยียดตรงหน้าแล้ว ยื่นมือแตะหน้าผากเด็กน้อย เด็กตัวร้อนจนหน้าตาก็

“เจ้าตามข้ามา” บันฮั่วเห็นหญิงผู้นั้นยังล้งเลมิกล้าเดินตามมา เสียงที่เอื่อยจึงสูงขึ้น “รีบมาสิ”

หญิงสาวมีกลิ่นชัดขึ้น อุ้มเด็กน้อยเดินตามหลังบันฮั่วไปอย่างขลาดกลัว นางเคยได้ยินคนในหมู่บ้านพูดกันว่าหญิงชั้นสูงในเมืองหลวงมีบางคนที่อารมณ์ร้าย หากมีคนหูหนวกตาเล่อไปล่วงเกินเข้า ถูกอีกฝ่ายใช้แล้ฟาดสองที่ยังนับว่ากรุณา บางคนหนักหน่อยก็ถูกจับขังคุกหลายวัน

นางไม่กลัวตนเองถูกลงโทษ แต่ลูกของนางจะทำเช่นไร

ขณะหญิงผู้นี้คิดไปเรื่อยเปื่อย บันฮั่วหยิบป้ายติดตัวส่งให้ทหารประจำประตูเมืองดู ทหารค่านับนางแล้วก็ไม่สนใจมองหญิงสาวที่อุ้มเด็กน้อยแม่แต่แวบเดียว ปล่อยให้เดินเข้าเมืองไปอย่างง่ายดาย

“เอาละ เจ้าพาลูกไปหาหมอเถิด” บันฮั่วขึ้นนั่งบนหลังม้า ดีสะโพกม้าที่หนึ่งให้มันวิ่งเหยาะๆ ไล่ตามบันเหงไป

หญิงสาวยืนตะลึงอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนรู้สึกตัวว่าได้พบคนที่มิจิดใจดีเข้าให้แล้ว นางก้มหน้ามองลูกน้อยที่ร้องไห้ไม่หยุด สุดหายใจเข้าลึก มีชนชั้นสูงให้ความช่วยเหลือเช่นนี้ลูกของนางจะต้องมีชีวิตรอดเป็นแน่

“ท่านพี่ เมื่อครู่ท่านพี่ไปทำอะไรมา” บันเหงเห็นพี่สาวไล่ตามมาก็อดหันหน้ากลับไปมองด้านหลังไม่ได้ ไม่เห็นจะมีเรื่องประหลาดอะไร

“เป็นคนดีไปทำเรื่องดีๆ” บันฮั่วพูดประโยคนี้จบแล้วเห็นบันเหงจ้องนางอย่างฉงน

“เรื่องดี ๆ กับคนดี ๆ เกี่ยวอะไรกับท่านพี่ด้วย” บันเหิงรู้จักนิสัยพี่สาวของตนเองดี สิ่งที่น่าชอบทำมากที่สุดในแต่ละวันก็คือกินดื่มและแต่งกาย ถ้าจะกินต้องกินของดีที่สุด ถ้าจะแต่งตัว เสื้อผ้าอาภรณ์ต้องงดงามและประณีตที่สุด ปกติเพียงออกจากจวนเพื่ออวดเครื่องแต่งกายเครื่องประดับใหม่ก็ยุ่งมากพอแล้ว พี่สาวของเขาจะมีใจไปทำเรื่องดี ๆ ที่ไหนกัน

บันฮั่วทำตาปะหลังปะเหลือก ทว่าคนงามไม่ว่าจะทำอะไรก็งาม แม้แต่กิริยาที่ไม่น่าดูเช่นนี้พอนางทำกลับดูน่ารักน่าชัง

ทว่าเมื่ออยู่ในสายตาของเลิ่นอวี ภาพที่เห็นจึงไม่น่ารักเพียงนั้น เขาคิดจะหลบไปอีกทางหนึ่งก่อนที่สองพี่น้องจะเห็นเข้า กลับคิดไม่ถึงว่าบันเหิงจะเรียกเขาไว้เสียก่อน

“เลิ่นอวี” บันเหิงชี้หน้าอีกฝ่าย “เจ้าหยุดประเดี๋ยวนี้”

“การวะท่านไหนอ้อย” เลิ่นอวีมองบันฮั่วบนหลังม้าแหวนหนึ่ง “การวะท่านหญิงบัน”

“ฮ่า วันนี้ไม่ใช่วันหยุดเสียหน่อย เหตุใดเลิ่นทั้นฮวาถึงไม่ได้เข้าเฝ้า” บันเหิงสะบัดแล้ม้า ปรายตามองหญิงสาวข้างกายเขาแล้วหัวเราะเสียงเข้ม “ข้าก็นึกว่าจะเป็นหญิงงามถึงเพียงไหน ซิ”

“ความงามของสตรีอยู่ภายในมิใช่ภายนอก สายตาของท่านไหนอ้อยไม่เหมือนข้า ข้าไม่มีคำจะกล่าว” เลิ่นอวีหลบไปด้านข้างก้าวหนึ่ง “เชิญท่านทั้งสอง”

“เผียะ” เสียงแล้สะบัดใส่เลิ่นอวี เขาเจ็บจนส่งเสียงครางออกมาเบา ๆ หญิงสาวข้างกายกลับตกใจส่งเสียงกรีดร้อง

“ปกติแล้วข้าเกลียดบุรุษที่พูดจาโวงมาเป็นที่สุด” บันฮั่วสะบัดแล้ใส่เขาอีกทีหนึ่ง เลิ่นอวีเป็นพวกปัญญาชนยังไม่ทันตั้งตัว ปลายแล้ก็พาดใส่เขาเสียแล้ว “ถ้าเจ้าซุ่มที่ข้าแล้วพูดว่าสตรีเยี่ยงเจ้า นอกจากหน้าตาสะสวยแล้ว ก็ไม่มีอะไรดีสักอย่าง ข้ายังจะรู้สึกว่าเป็นลูกผู้ชายคนหนึ่ง แต่เจ้ามาพูดจากระหบกระเทียบเปรี้ยวเปรย แสร้งทำเป็นมีมารยาทเป็นสุภาพชนเช่นนี้ เจ้าทำให้ใครดูกัน”

“ท่านหญิงปิ่น อย่างน้อยข้าก็เป็นขุนนางในราชสำนัก ท่านถึงกับใช้เส้ตี่ข้า ไม่เกินไปหน่อยหรือ” เลื่อนอ้อมมองชาวบ้านที่มุ่งดูอย่างสนุกสนานแล้วเกิดความอับอาย

“อ้อม” บันฮั่วเซิดคางอย่างเย่อหยิ่ง “ข้าก็เอาแต่ใจอย่างนี้ เจ้าจะทำอะไร ข้าได้”

“หญิงตุ้ย หยาบช้า...”

“เผียะ”

แล้วพาดใส่เขาอีกครั้ง

“ถึงจะชี้หน้าด่าข้าแล้วทำให้เจ้าดูเป็นลูกผู้ชายก็จริง แต่ข้าก็ยังดีเจ้าอยู่ดี เป็นถึงท่นฮวาแท้ ๆ แต่กลับชี้หน้าด่าสตรีกลางที่สาธารณะ เช่นนี้เป็นวิสัยที่ปัญญาชนอย่างพวกเจ้าสมควรทำหรือ”

เรื่องราวของหญิงสาวที่โชคชะตาเล่นตลก
เพราะถูกบอกเลิกการหมั้นหมายมาแล้วถึงสามครั้งสามครา
ครั้งแรก คู่หมั้นที่หมั้นหมายกันมาแต่ครั้งการก
กลับมีอันต้องป่วยตายตั้งแต่สามขวบปี
ครึ่งสอง คู่หมั้นหนุ่มกลับพาหญิงคนิกหาหนีไปด้วยกัน
ครึ่งสาม เมื่อคู่หมั้นหนุ่มสอบรับราชการได้ก็บอกเลิกกับนาง

นางมีบิดาไม่เอาไหนที่แสนซื่อ
มีมารดาฉลาดปราดเปรื่อง มองการณ์ไกล
และมีน้องชายเสเพลไม่เอาถ่าน
ทุกคนรักนางดังแก้วตาดวงใจ เป็นครอบครัวที่แสนจะสุขสันต์

แต่นางจะถูกบอกเลิกมาถึงสามครั้งสามครา
กลับไม่สะทกสะท้านแต่อย่างใด
กีนางทั้งมีเงิน ทั้งสูงศักดิ์ระอย่าง
ไหนจะงดงามเป็นอันดับหนึ่งของแผ่นดิน
เหตุใดจึงต้องวิ้อบุรุษด้วยเล่า!

หมวดนวนิยาย

ออกแบบปก
วรสณา ถึงแสงประทีป

วาดภาพปก
Jadeline

www.amarinbooks.com @amarinbooks บ้านอรุณ

395 บาท

9 786161 826055

ISBN 978-616-18-2605-5

บ้านอรุณ
ไทยเรอริเทร